

๑๐ วันที่ฎ'ร่องกล้า

โดย

แก้วกสิณ

อารัมภบท

จากการที่ได้ไปดูใจตนเองที่อุทยานภูหินร่องกล้า อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก โดยไปกับเพื่อปฏิบัติธรรม จำนวน ๓ ท่านคือ ลุงดิลก พี่สมบัติและพี่ศุภชัย

มีประสบการณ์มากมายหลายประการ กับสิ่งแวดล้อม และพบเจอใจตนที่ยังไม่บริสุทธิ์เต็มร้อย จึงได้เรียบเรียงตามสติปัญญา เป็นภาพรวม ๆ แต่ยังไม่ครบทุกขั้นตอน ไม่ครบทุกรายละเอียด เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นและผ่านไป สิ่งใดที่ดีมีประโยชน์ก็ไม่สงวนสิทธิ์ในการนำไปประพุดติ ปฏิบัติ สิ่งใดที่เป็นโทษหรือไม่ดี ผู้เขียนขอน้อมรับแต่เพียงผู้เดียว

คำอุทิศ

บุญใดที่ข้าพเจ้าได้กระทำด้วย กาย วาจา ใจ ทั้งในอดีต ทั้งในปัจจุบัน และที่จะกระทำยิ่ง ๆ ขึ้นไป ในอนาคต ด้วยอำนาจบุญกุศลนั้น ขอแผ่อุทิศส่วนบุญกุศลไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลาย อนุโมทนาสาธุ ในบุญกุศลที่ข้าพเจ้าตั้งใจบำเพ็ญ และแผ่อุทิศบุญกุศลไปยังท่านทั้งหลาย

ขอท่านทั้งหลายจงอย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย

ขอท่านทั้งหลายจงอย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

ขอท่านทั้งหลายอย่าได้มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย

ท่านใดที่มีความทุกข์ขอให้พ้นจากทุกข์

ท่านใดมีความสุขขอให้มีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ตราบจนกระทั่งถึงซึ่งพระนิพพานเทอญ

สารบัญ

เนื้อเรื่อง	หน้า
อารัมภบท	๒
สารบัญ	๓
วันปฐมฤกษ์	๔
วัน ส. เล่าตุ้	๕
วันต้นสน	๗
วันตัวหนอน	๘
วันดอกกระเจียว	๙
วันผึ้ง	๑๐
วันปกติ	๑๑
วันต่อสู้อุปญามาร	๑๓
วันธรรมะแบ่งบาน	๑๗
วันปัจฉิมฤกษ์	๒๑
วันเก็บตก	๒๔

วันปฐมฤกษ์

ก่อนที่จะเข้าสู่วันต่อๆ ไป หรือวันอื่น ๆ มาเข้าสู่วันที่รู้จักกันคร่าว ๆ เพื่อที่ทำให้ได้ทราบบรรยากาศ ทิศทางการเดินทาง และรายละเอียดอื่น ๆ

ภูร่องกล้า หรือภูหินร่องกล้า เป็นพื้นที่อุทยานแห่งชาติ มีภูเขาสูงเหนือระดับน้ำทะเล คาดว่าสูงพอ ๆ กับดอยสุเทพ หรืออาจจะสูงกว่านิดหน่อย อากาศที่นี้เดือนเมษายน กำลังสบาย ไม่ร้อนมาก และก็ไม่หนาวจัด เป็นอากาศที่อบอุ่นไม่อบอ้าว มีลมพัดตลอดเวลา กลางคืนไม่ต้องใช้ผ้าห่ม แต่จะเย็นช่วงเช้ามีดักค้อนรุ่งสางเล็กน้อย ที่นี้เดือนเมษายนฝนตกปรอย ๆ พริ้ว ๆ เป็นบางวัน ทำให้คลายความร้อนลงไปได้เยอะเมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่ข้างล่างโดยทั่วไป อากาศสบายกว่าไม่ร้อนเท่ากับข้างล่าง อุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับบุคคลที่แพ้อากาศร้อน เหมาะที่จะหลบลมร้อน มาหาอากาศบริสุทธิ์ และฝุ่นก็ไม่เยอะ เนื่องจากมีต้นไม้เยอะ ไม่มีการทำถนน หรือการก่อสร้างตึกกรมบ้านช่อง รู้เลยว่าอากาศบริสุทธิ์ โดยหากกระดาศสะอาดเช็ดรูจุมูก คราบดำ ๆ ไม่มี ไม่เหมือนอยู่กรุงเทพมหานคร ทุกเย็นลองหากกระดาศสะอาดสีขาวเช็ดในรูจุมูกดูซิครับ ดำทุกวัน แต่ที่นี้สะอาดจริง ๆ

ภูมิประเทศโดยทั่วไป เป็นภูเขาสูงต่ำสลับกันไป บางลูกเป็นภูเขาหัวโล้น บางลูกโล้นไปหมด เป็นเพียงหัวล้านบ้าง หัวแบนบ้าง หัวหมื่นบ้าง ต้นไม้ที่พบโดยมากจะเป็นต้นสน ไม่ยืนต้นอื่นก็พอมิบ้าง แต่ต้นใหญ่ ๆ โคนตัดไปเยอะ พรรณไม้เหมือนเขาสูงทั่วไป ป่าไม้ใช้ป่าดงดิบเพราะความชื้นไม่มากเหมือนเขาใหญ่ หรือห้วยขาแข้ง สัตว์ป่าใหญ่ ๆ ไม่มีแล้ว โคนคนรุกเกือบหมด เป็นธรรมชาติของคน สัตว์ป่า และต้นไม้ “มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตเดียวที่เป็นอันตรายต่อสรรพสิ่งรอบข้างมากที่สุด” และก็เช่นกัน “มนุษย์ก็มีปัญญาที่สร้างสรรค์สรรพสิ่งรอบข้างให้มีวิวัฒนาการมากที่สุด” เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลาย วังนั้นเถอะ ถ้ายังไม่รู้ก็มีโอกาสทำลายได้ ถ้ารู้แล้วก็แค่สร้างสรรค์ และหาหนทางยับยั้งการทำลาย เหมือนกับที่ภูร่องกล้า มีการจัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติเพื่อรักษาป่า รักษาธรรมชาติ รักษาสิ่งแวดล้อม ยังดีที่ยังรักษาพื้นที่ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ป้องกันตั้งแต่ต้นก็ตาม ยิ่งดีกว่าไม่ได้ทำอะไรเลย ดีกว่าไม่ได้ขอบคุณธรรมชาติเลย ดีกว่าให้คนรุ่นหลังมาพูดได้ว่า เพราะรุ่นบรรพบุรุษเป็นต้นเหตุ ทำให้รุ่นปัจจุบันต้องก้มหน้ารับชะตากรรมที่คนรุ่นเก่าก่อขึ้นมา

นับว่าผู้บริหารและผู้ปฏิบัติ มีคุณมากต่อธรรมชาติ

สำหรับการเดินทางไปกันโดยรถยนต์ส่วนตัว จากพิษณุโลกไปอำเภอนครไทย จากอำเภอนครไทย มีทางไปถึงภูฯ ได้ ถ้ารถยนต์โดยสารลงที่พิษณุโลกแล้วขึ้นรถสายพิษณุโลก-นครไทย และต่อรถสองแถวเล็กไปภูฯ โดยขึ้นที่ตลาดนครไทย ค่ารถประมาณ ๔๐ บาท ตลอดสายของรถสองแถวเล็ก เทียวเข้าประมาณ ๖ โมงเช้า เทียวสุดท้ายประมาณหกโมงเย็น ทั้งเทียวขึ้นและเทียวลง จะมีหมู่บ้านหนึ่ง อยู่ถัดจากภูฯ เป็นต้นสาย

การเดินทางขึ้นนั้น รถยนต์โดยสาร(รถบัส) ขึ้นไม่ได้เพราะเขาชันมาก และชันเป็นระยะทางสั้น ๆ แรงส่งไม่พอ อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ จึงขอแนะนำให้ขึ้นรถตู้หรือรถเล็กอื่นจะสะดวกกว่า และปลอดภัยกว่า

รู้จักกันคร่าว ๆ จะได้มีความอยากไปพักผ่อนมากกว่าที่จะทราบรายละเอียดทั้งหมด เดียวรู้แล้วไม่อยากจะเก็บเล็กผสมน้อย ในการแนะนำเพียงกว้าง ๆ และจะรู้จักมากยิ่งขึ้น เมื่อคุยกันวันอื่นครับ ถึงวันต่อไปคือวัน ส.เล่าตุ้

วัน ส. เล่าดี

วันนี้เข้าวันที่สองของการพูดคุยกัน ถ้ามาที่นี่ไม่รู้จักเจ้าของสถานที่เดิมว่า เป็นใคร มาจากไหน แล้วสถานที่ที่มีอะไรบ้าง ดูจะเป็นการไม่เคารพสถานที่ เจ้าที่เจ้าทาง เจ้าถิ่น จึงคุยกันเรื่อง ส.เล่าดี ส.เล่าดี หรือ อีกชื่อ ผู้กองสมวิทย์ (คำว่า ส. หมายถึง สหาย เป็นผู้เผยแพร่ลัทธิหนึ่งใช้เรียกแทนคำนำหน้า) เป็นผู้นำลัทธิคอมมิวนิสต์ มาเผยแพร่จากเวียดนามเป็นคนแรก และได้ตั้งรกรากบ้านเรือนบนภูร่องกล้า และมีสมาชิกร่วมอุดมการณ์มากมาย

มีอยู่วันหนึ่ง ผมได้ไปดูสถานที่ และดูรายละเอียดของพื้นที่เดิม ไปเจอหลุมฝังศพเก่า ๆ ฝังอยู่ มีดอกไม้เก่า ๆ วางอยู่พอสมควร มีเขตแดนโดยใช้เชือกขึงเป็นมุมให้เห็นเป็นหลุมศพ บริเวณหลุมศพนั้น พุนดินขึ้นมาสูงกว่าปกติ มีป้ายปักอยู่ ซึ่งก็เป็นชื่อของผู้ที่เราจะคุยกันวันนี้นั้นแหละครับ

สำหรับการตายเขียนไว้ว่าถูกยิงตาย เนื่องจากความขัดแย้งภายใน เป็นธรรมชาติครับ เมื่อคนหนึ่งใหญ่อยู่ แต่มีคนอยากใหญ่หลายราย ถ้าคนอยากใหญ่มีความโลภ โกรธ หลง อยู่มากมาย ไม่มีสติสัมปชัญญะ ในการยับยั้งชั่งใจในสิ่งที่ถูกที่ควร หรือไม่มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อบาปแล้วไซร์ อะไรมันก็เกิดขึ้นได้เสมอ ไม่ว่าจะหน่วยงานนั้นเป็นเอกชน หรือราชการ หรือหน่วยงานนั้น จะเป็นหน่วยงานระดับใด ๆ องค์กรใด ๆ มันก็ต้องมีผลของกิเลสมากมาย แล้วในที่สุดก็เดือดเนื้อร้อนใจ ทุกคนอยากใหญ่ ทุกคนที่ใหญ่อยู่แล้ว ถ้าผลแรงก็โดนยิงตายนั่นแล ถ้าผลอ่อนเพียงแต่ความทุกข์เป็นครั้งคราวไป สร้างเวรสร้างกรรมก่อภพก่อชาติใหม่อยู่เรื่อยไป แล้วเมื่อไหร่จะมีโอกาสตัดภพตัดชาติ ตัดดวงจรทุกข์กันบ้างหนอ

แม้แต่ตามใจกิเลสกันอยู่ทุกเมื่อเชียววัน ปล่อยให้กิเลสมาย่ำยีบีฑาใจเราอยู่ตลอดเวลา เมื่อไหร่เราจะมีโอกาสเป็นนายเป็นใหญ่กว่ากิเลสบ้าง

ก็เพราะความเห็นขัดแย้งกัน ไม่ลงรอยกันทางความคิดเท่านั้นเอง ประชาชนคนไทยด้วยกันถึงกับฆ่าฟันกันเองมาไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ หรือบางที คนที่ฆ่ากันนั้นแหละ ถูกผู้เป็นใหญ่บังคับให้ไปฆ่ากันโดยที่ไม่รู้ว่า ฆ่าเพื่ออะไร ฆ่าเพราะคำสั่ง ฆ่าเพราะหน้าที่ หรือฆ่าเพราะอารมณ์กิเลส มีสิ่งอื่นให้ไตร่ตรองมากนัก ถ้ามาฆัดขัดแย้งกัน แล้วเมื่อไหร่การพัฒนาจะทำได้เต็มที่เล่าจริงไหมท่านผู้อ่าน (เครียดจัง)

เลยพากันไปไกลหน่อยหนึ่ง กลับมาที่เดิม ๆ ต่อ เมื่อเจอหลุมฝังศพ ก็ไปดูผาสูง ต้องเดินไปนิด มีลูกศรขึ้นบอกทุกจุดที่ไป เป็นผาที่ด้านหลังเป็นเหว สูงมาก ลองมองลงไปดูใจเสียวแวบไปถึงตาตุ่ม ต้องนอนราบและมองลงไป เป็นผาที่ทหารจะเอารั้งขึ้นมาชูที่ผานี้ เพื่อแสดงความเป็นชัยชนะมั่ง มีที่ดูอื่นอีก เช่น ลานหินแตก ลานหินปุ่ม สำนักอำนาจรัฐ โรงเรียนการเมือง ฯลฯ โดยสถานที่แต่ละแห่ง ถ้าอยากทราบรายละเอียด เชิญไปชมด้วยตนเองจะดีกว่าครับ ภาพรวม ๆ ธรรมชาติเหมาะมากต่อการป้องกันตนเองทางอากาศและภาคพื้นดิน ดังนั้นจึงยากต่อการยึดครองและโจมตี

ได้มาเห็นเพื่อจะได้รู้ รู้แล้วก็ปลงสังเวช ว่าไม่มีอะไรที่จะอยู่คงทนถาวร ไม่มีอะไรที่เราจะบังคับบัญชาได้ และไม่มีอะไรที่จะเป็นของเรา เรา ถ้าเป็นของเราจริง ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเอาไปได้หมด แต่ตายแล้วสมบัติทั้งหลายก็ทิ้งไว้ให้แก่โลกวันนี้มีสภาพเป็นอย่างนี้ วันหนึ่งก็มีสภาพเปลี่ยนไปตามแต่เหตุเป็นอย่างไร ผลก็เป็นอย่างนั้น ตามธรรมชาติ ถ้ามีมายึดมาถือ ไม่ปล่อย ไม่วาง แล้วเมื่อไหร่จะคลายจากทุกข์หละ

แต่ถ้าจะบอกว่าอยากปล่อยอยู่ แต่ปล่อยไม่ลง ก็คงจะบอกเช่นกันว่า ค่อย ๆ เริ่มคิดที่จะปล่อย ก็มีความสุขระดับหนึ่งแล้ว ถึงจะติดอยู่ก็ขอให้ติดไม่หมด ติดน้อยติดนิด แล้วก็ปล่อยบ้างนิดหน่อย เมื่อได้เริ่มต้น ย่อมมีหนทางสิ้นสุดเองนั่นแหละ วัน ส. เล่าตุ้ ผ่านไป วันพรุ่งนี้เป็นวันต้นสนครับ

วันต้นสน

วันนี้มาคุยกันถึงต้นไม้ใบหญ้า ซึ่งมีมากที่ภูฯ มากเพราะคนปลูก หรืออาจจะขึ้นเอง ก็ได้คือต้นสน ไม่รู้ว่าเป็นสนอะไร หนึ่งใบ สองใบ สามใบ หรือสนฉัตร สนแผง สนหางม้า หรือสนชนิดอื่น

เกี่ยวข้องกับพวกเราอย่างไร คือ เมื่อไปกางกลดและปักกลดใต้ต้นสน ต้นสนที่นี้ มีการตัดแต่งกิ่งที่ขึ้นมาก่อน ซึ่งอยู่ล่าง ๆ ทิ้งไป (คงตัดไปทำเชื้อเพลิง) นำรถยนต์เข้าไปจอดได้สบาย ถ้าไม่ตัด กิ่งที่เก่า ๆ จะผูกพัน ทำให้ระเกะระกะ กีดขวาง และทำให้ลำต้นเสียหายด้วย ต้นไม้แม้จะยังเล็กก็มีประโยชน์อย่างนี้ ยังตัดไปทำเชื้อเพลิง เป็นที่จอดรถ เป็นที่กางกลด ฯลฯ คนเราเมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์ สร้างประโยชน์แก่ตน แก่บุคคลรอบข้าง แก่สังคม ประเทศชาติ อย่างเต็มกำลังความสามารถ หรือจะรอให้กิ่งหักพร้อมกับลำต้นตายไปด้วย?

มีอีกประการที่พบเห็นเยอะมาก คือ รอยขีดไถ อยู่แทบทุกที่ที่มีสวนสน หรือต้นไม้อื่น สันนิษฐานว่าเป็นไฟฟ้า จากที่เจอ เขาบอกว่า ๘๐ % ของไฟฟ้าเกิดจากน้ำมีอมนุษย์ แม้กระทั่งกันบูหรือเพียงกันเดียวก็เป็นสาเหตุได้ ไฟอื่น ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ไม่ว่าจะ เป็น เตา การเล่นเกมไฟ หรือตั้งใจจุดเอง จะไม่ยังเป็นปัญหามากขึ้นหรือ ?

ธรรมชาติได้ให้สิ่งดี ๆ แก่มนุษย์ แก่สิ่งมีชีวิตทั้งหลายมากมายนับไม่ถ้วนทีเดียว แต่ผู้เห็นประโยชน์ส่วนตนเป็นใหญ่ ยังตอบแทนธรรมชาติสุดทรรุณโหดร้าย ลองคิดดูก็แล้วกันครับว่า ถ้าไฟป่าลุกขึ้นมา สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย เช่น แมลงมด สัตว์เลื้อยคลาน นก สัตว์เล็กสัตว์น้อย ฯลฯ ที่อาศัยอยู่ในป่า จะตื่นกลัว หวาดผวาต่อความตาย ที่จะมาเยือนมากน้อยขนาดไหน ลองเปรียบเทียบกับมนุษย์ก็แล้วกัน เพียงแต่ไฟไหม้บ้าน หรือไหม้ทรัพย์สินของตน ยังเดือดร้อนวุ่นวาย แต่ถ้าโดนไฟไหม้ชีวิตให้ถึงซึ่งความตาย จะมีสภาพเช่นไร มีตัวอย่างเยอะแยะ ตามหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อต่าง ๆ

ไฟอะไรก็ไม่ร้ายแรงเท่าไฟกิเลส ไฟตัณหา ไฟราคะ โกรธ หลง ที่เผาใจ ทรมานใจอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ทำให้ใจที่เคยบริสุทธิ์ มีฝ้ามัวหมองมาจับ มองอะไรก็ไม่ถูกไม่ควร ทำให้ดิ้นรนทะยานอยากและไม่อยาก ไปตามแต่ไฟนั้นจะบังคับบัญชาใจ

พอได้มีโอกาสดู ไฟที่ครอบคลุมใจอยู่ มีมากมายนับไม่หวาดไม่ไหวเลย ไหนจะอยากสบาย ฆานอนในกลดแคบ ๆ จะสู้นอนที่บ้านเตียงนุ่ม ๆ ได้หรือ ยุ้งก็กัด ไหนจะหนาวฝนจะตก มดก็มาก ฯลฯ

เป็นการฝึกความพอ ความอยากมั่ง ที่เขาบอกว่า ความเป็นจริงของการนอนคนเรานั้น ต้องการเพียงความกว้าง ความยาวเท่ากับเสื่อ มาทดลองแล้วจึงจะพบของจริง สร้างบ้านเสียใหญ่โต แต่เวลานอนก็ที่นี้คนเดียวเอง (เพราะตอนนี้อยู่ไม่มีบ้าน)

บางเวลาไปนั่งดูใจที่ใต้ต้นสน เดินลงไปจากที่กางกลดประมาณ เจ็ดร้อยแปดร้อยเมตร มีน้ำไหลไปตามแอ่งหิน ทำให้นึกถึงว่า น้ำที่หยดลงหินทุกวัน ๆ หินมันยังกร่อนได้ ยังละลายได้ ถ้าเราหยอดธรรมะ ลงไปในใจเข้าไปเรื่อย ๆ บ่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง ไฟต่าง ๆ ที่รุ่มลุ่มใจอยู่ก็คงจะกร่อนจะสีก จะละลายลงไปได้สักวันหนึ่งไม่มากก็น้อย ผลที่ได้ก็คงจะเย็นชุ่มฉ่ำอย่างแท้จริง คงจะได้เห็นตัวเองจริง ๆ เห็นสภาพใจที่แท้จริง เมื่อนั้นความสุขที่ปราศจากความอยาก ความไม่อยาก คงเป็นสุขที่โล่งสบาย สุขล้วน ๆ เลยแหละ ต่อไปเป็นวันตัวหนอนตัวเล็ก ๆ อยู่ตามต้นสนครับ

วันตัวหนอน

วันนี้มาคุยกันเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งที่พบเจอบนภูเขา พบเห็นได้ทั่วไป ทั้งที่เป็นตัวหนอน และพบเห็นรังด้กแต่ขนาดลำตัวยาวประมาณ ๖ ถึง ๗ ซม. สีส้มหลายสีเช่น สีดำ สีน้ำเงิน สีเทา แต่เป็นสีไม่เจาะจง เป็นสีผสม มีขนขึ้นตามตัว บางที่เรียกตัวบุง แต่ไม่รู้ว่าเป็นคั้นหรือเปล่า ไม่ลองจับดู การอยู่อาศัย อยู่ตามกิ่งสน ใบสนบ้าง ลงมาเดินตามถนนบ้าง ถ้าขึ้นมาช่วงเดือนเมษา คงจะพบเห็นได้ทั่วไป เมื่อโตเต็มที่แล้ว ก็เข้าซอกใบตามกิ่งสน ใบสนที่มันคงแข็งแรง และกลายเป็นด้กแต่ พอออกจากด้กแต่ ก็เป็นผีเสื้อกลางคืนบ้าง ผีเสื้อกลางวันบ้าง สีแต่ละตัวคล้ายกับขณะที่เป็นตัวหนอน หนักทางดำ น้ำเงิน หรือเทา

ที่นำมาคุยมาเล่าให้ฟัง ในฐานะผู้ที่ไปดูใจนะ ไม่ใช่ นักวิชาการการเกษตร หรือด้านผีเสื้อ เพราะเดี๋ยวอ่าน ๆ ไป ข้อมูลจะสะดุด ถ้าสงสัยถามผู้รู้ หรือไปดูเองที่ภูเขา ก็ได้นะครับ

เพียงแต่คุยเกริ่นเพื่อจะเข้าเรื่องราวเกี่ยวกับตัวหนอน ซึ่งเก็บเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยมาฝาก

พบเห็นซากศพตัวหนอนทุกวัน ขณะที่ออกมาทานข้าวเช้า บางตัวถูกรถเหยียบบี้แบน เกือบดูไม่ออกว่าคืออะไร มีลักษณะการตายอย่างไร คงเป็นตัวที่ลงมาเดินบนถนนนั่นแหละ คงรักชีวิตของเจ้าของเหมือนกัน แต่บางช่วงที่นั่นฝนตกแรง ลมแรง ทำให้เกิดเหตุการณ์อันน่าสลดใจ ลำพังตัวหนอนก็ตายให้ดูทุกวัน มาดูใจตนเองก็เพื่อให้ปลง ให้ตายก่อนตาย โดยที่ไม่หวาดหวั่นต่อความตาย

ดัง**พระพุทธองค์**ทรงตรัสว่า เกิดมาเท่าไร่รตยหมด ชีวิตจึงเดินไปหาความตาย ทุกลมหายใจเข้าออก ทั้ง ๆ ที่อยู่บนยอดไม้แท้ ๆ ยังโดนรถยนต์เหยียบตาย ยังลงมาตายบนพื้นเลย

นับว่าตัวหนอนเป็นนิมิตในการพิจารณาซากศพ ความสวยไม่งามของสังขารร่างกาย เมื่อตายไปแล้วอะไร ๆ ที่เห็นว่าสวยว่างามก็ขึ้นอืด ขึ้นพอง บวม ฉุ เขียว ตาถลน ลิ้นจุกปาก จนกระทั่งแปรเปลี่ยนสภาพไปทุกขณะ นี่เป็นการตายที่สภาพศพสมบูรณ์นะ แต่ถ้าสภาพศพที่โดนอย่างตัวหนอนบ้างคิดเอาเองจะเป็นอย่างไร

คุยมาถึงตรงนี้ ผมก็คิดว่า ที่ไปหลงรักเขาคนนั้นคนนี้ เรารักอะไรเขาหนอ รักในเรื่องซู้สาวเธอ รักรูปสวยเสียงเพราะ กลิ่นหอม สัมผัสทางกายเธอ แสดงว่าใจยังไม่รู้ใจตนอย่างเต็มที่ ไม่คิดไปให้สุดสาย ให้ตลอดในความสวย ความงามที่ตาเนือมองเห็น นั่นเป็นสิ่งลวง ลวงคล้าย ๆ กับผีเสื้อที่หลุดออกมาจากด้กแต่ มีสีอันสวยงาม สักวันหนึ่งก็ต้องตายไปตามอายุขัย ตามกรรมที่ได้กระทำมา มีใครอยู่จริงยังยืนบ้างหนอ?

พี่กลางอยากจะทำตัวด้กแต่ที่ยังไม่ออกไปเป็นผีเสื้อไปเลี้ยง เพื่อจะให้มันเป็นผีเสื้อดูสวยงามต่างๆ นานา แต่ก็มีเหตุผลที่ไม่เอาไปเหมือนกัน คือ เรื่องสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอากาศ คนอยู่บนภูเขา ถ้าจะให้อยู่พื้นราบ หรือคนพื้นราบถ้าจะให้มาอยู่บนภูเขา การปรับตัวเข้ากับบรรยากาศ อากาศ สิ่งแวดล้อม ต้องใช้ระยะเวลา ดีไม่ตีตายเสียก่อนที่จะทันได้ปรับตัวจึงให้อยู่ตามธรรมชาติเป็นการดีที่สุด

ธรรมชาติ น่าจะอยู่กับธรรมชาติ จึงจะเป็นธรรมชาติที่แท้จริง

ธรรมชาติของสัตว์แล้วต่อไปเป็นธรรมชาติ “วันดอกกระเจียว”

วันดอกกระเจียว

วันนี้มาคุยกันเรื่องของดอกไม้ แต่เป็นผักชนิดหนึ่ง คือ ต้นกระเจียว หรือต้นกะเจียว ชอบขึ้นตามทุ่งหญ้าบนภูเขาที่สูงทั่วไป มีหัวสำหรับเก็บน้ำและอาหารไว้เลี้ยงต้นอ่อน การปลูกแยกโดยใช้หัว หรือจะแบ่งต้นอ่อนมาปลูกก็ได้ (เท่าที่รู้ นะครับ) ลำต้นงอกออกมา มีใบคล้ายว่าน และคล้ายใบของชิงช้า แต่ไม่สูงเท่า สูงประมาณ ๒๐ ถึง ๓๐ เซนติเมตร เมื่อใบออกแล้วก็มีดอกออกมาเป็นช่อเดี่ยว มีกลีบดอกแยกจากช่อ สีขาวบ้าง สีแดงบ้าง ชมพูบ้าง แก่อ่อนตามแต่ที่ปลูก แสงแดด ดอกสวย แต่คนไม่นิยมปลูก

เกริ่นมาพอสมควร เพื่อที่จะได้รู้จักคร่าว ๆ ก่อนเข้าเนื้อหาว่า ทำไมเราถึงมาคุยกันเรื่อง ได้ไปนั่งดูใจกัน ก็มีอารมณ์รักธรรมชาติ รักต้นไม้ใบหญ้า เห็นบริเวณที่ปลูกกลด เป็นต้นสน ซึ่งโคนต้นว่างเปล่า จึงช่วยตกแต่ง แต่งเติมธรรมชาติให้น่าอภิรมย์มากยิ่งขึ้น ไปขุดต้นกระเจียวที่ออกดอกแล้วมาปลูกไว้รอบโคนต้นสน ใช้เวลาตั้งแต่วันไปจนกระทั่งวันกลับ ปลูกได้รอบต้นสน ๑ รอบพอดี ปลูกแล้วตกแต่งบรรยากาศให้เหมือนการขึ้นเอง เดี่ยวเป็นที่ผิดสังเกตว่ามาขึ้นได้อย่างไร

ปลูกช่วงแรก ๆ ล้มลุกคลุกคลานต้องเอาไม้มาตาม มาช่วยยึดลำต้นให้ตั้งตรง คงเหมือนใจนั้นแหละ ปลูกธรรมชาติเข้าไปภายใน ช่วงแรกกว่าจะตั้งตัวได้ใช้ระยะเวลาพอสมควร ที่สามารถดูอาหารได้รับผลของการปลูก และลำต้นเจริญเติบโต เพื่อเผยแพร่พันธุ์ต่อไป ให้เป็นประโยชน์ต่อสิ่งมีชีวิตอื่น ซึ่งพึ่งพากันและกัน

บางวันมีผีเสื้อมาตอม ดูดกินน้ำหวานของดอกกระเจียวที่ย้ายมาปลูก นับว่าประสบผลสำเร็จแล้วระดับหนึ่ง เพียงเท่านี้ก็ชื่นใจแล้ว ยังไม่นับถึงผลที่จะได้ต่อไป จะได้รับผลของความชื่นใจ สบายใจ สุขใจ ขนาดไหน

ท่านผู้อ่านที่เคารพ ผลของดีมีอยู่ด้วยกันทั้งนั้น อยู่แต่ว่าผลนั้นได้ในระดับไหน สบายใจ สุขใจ ความสงบของใจ ความโล่งใจ ใจมีความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย ความปลดปล่อยภาระของใจ ใจขยาย ความภูมิใจ ความอึ้งใจ ฯลฯ

สำหรับความไม่ดีที่เกิดขึ้นกับใจ ก็ลองสังเกตดูขณะที่เรามีความอยากได้ มีความอยากเป็น อยากมี ว่าใจของเราเป็นอย่างไร อึดอัด ขัดข้อง หงุดหงิด ฟุ้งซ่าน รำคาญใจ เบื่อ เซ็ง โหวงเหวง เพสีย ๆ เหนื่อย ๆ เหมือนมีอะไรมาปิดกั้นใจบังใจ เป็นต้น ก็แสดงว่ายังไม่อยู่ในที่ควรอยู่ ไปยุ่งไปวุ่นวายกับสิ่งนอกตัว ใจยังไม่หยุด ยังไม่เข้าถึงสภาพที่ตั้งของใจที่แท้จริง

ลองสังเกตดูก็แล้วกันครับ เพราะสิ่งนี้ ไม่ได้แลกหามาด้วยเงินทอง จะเอาเงินตราหรือเอาทรัพย์เท่าไร มาซื้อความสบายใจ ความสุขใจ เป็นไม่มี เป็นไปไม่ได้แน่นอน สิ่งนี้ลองทำดูแล้วจะรู้เอง ตามที่**พระพุทธองค์**ทรงตรัสว่า ตถาคตเป็นเพียงผู้ชี้บอกทาง หน้าที่เดินเป็นหน้าที่ของเธอ

ต่อไปเป็นวันสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งที่ขยันมากที่สุดในโลก “วันผึ้ง”

วันผึ้ง

ผ่านวันต้นไม้ใบหญ้า มาหาวันของสิ่งมีชีวิตที่ขยันมากที่สุดในโลกชนิดหนึ่ง นั่นคือ ผึ้ง ที่นี้มีดอกไม้เยอะแยะมาก ทั้งที่เป็นดอกหญ้าและดอกไม้มาขึ้นมาปลูก และดอกไม้ชนิดยืนต้น ต้นใหญ่มาก ดอกสีเหลืองบ้าง สีขาวบ้าง (ไม่ทราบว่าเป็นต้นอะไร) ดอกกุหลาบ เฟื่องฟ้า และที่ไม่รู้จักก็เยอะ เกี้ยวเนื่องอย่างไรกับวันผึ้ง

ลองจับแมลงวันกับผึ้งมาใส่ภาชนะรวมกันและปิดฝาเสีย พอเปิดฝาดูว่า แมลงวันไปอีกทาง ผึ้งไปอีกทาง แมลงวันก็ชอบไปตอมอามจม สิ่งสกปรกโสโครกโสภมต่าง ๆ ผึ้งก็ชอบไปตอมสิ่งหอมหวาน ดอกไม้บานาพรรณ ดังคำโบราณบอกว่า ขอให้ไปสู่ที่ชอบ ที่ชอบเกิด คงเป็นอย่างนี้นั่นแหละมั้ง ชอบอย่างไร เมื่อถึงคราวต้องไป ก็ชอบอย่างนั้นนั่นแหละ ถึงไปหา ไปหามาไว้ก่อน ไปฝึกไปลองไว้ก่อน พอคุ้นพอติด จึงไปตามชอบ

มีผึ้งอยู่ตัวหนึ่ง ชอบจริง ๆ ชอบตอมปากของผมเอง อยู่โน้นก็ไม่ค่อยได้พูดกับใครเท่าไร ไม่ได้ระบายลมปากสักเท่าไร คงเหม็นอยู่หรอกนะ แต่พอมานั่งตรงหลังบ้านของอุทยานเมื่อไหร่ เป็นมาตอมทุกคราวไป ใช้ออดทนนั่นแหละนะ อยากรู้อยากเห็นก็ตอมไป แต่อย่าต่อยก็แล้วกัน เดี่ยวจะตายเอา คุณมาถึงตรงนี้ นึกถึงว่า กลิ่นอะไรหอมที่สุดในโลก แม้แต่ลมพัดยังหอมหวานลมได้ ท่านผู้อ่านลองตอบดู ได้หรือไม่ได้ไม่เป็นไรครับ ผมเฉลยก็แล้วกัน กลิ่นศีล มีกลิ่นอะไรบ้างที่หอมหวานลมในโลกนี้ ทั้งกลิ่นเหม็น กลิ่นหอมต่าง ๆ สู้ลมไม่ได้เลย แต่กลิ่นศีล กลิ่นของความปกติของใจนั้น ขจรขยายไปทุกทิศทุกทาง ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ใครได้สัมผัสก็จะชื่นใจ สุขใจ สบายใจ เหมือนมีเกราะมาป้องกันอุปสรรค สรรพสัตว์รอบข้างก็ได้รับความชื่นใจ สุขใจตามไปด้วย

เพราะรู้ว่าคนนี้ไม่มีอันตรายแน่นอน แต่ใจยังไม่บริสุทธิ์เต็มร้อย ผึ้งตัวนั้นมาตอมที่คอด้านหลัง จึงใช้คอเสื้อปิด คงปิดแรงไปหน่อย ทำให้ผึ้งโกรธ ต่อยเอาที่คอ เหล็กในหลุดออกมา พีกกลางเอาเหล็กในออกให้ และทายาหม่อง เคยรู้มาว่า เมื่อผึ้งต่อยแล้วเหล็กในหลุดออกมาจะตาย โดยเจตนาเพียงไล่ ไม่นึกว่าจะทำให้สิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งตายไป ได้แต่อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลหนักเลยละคินนั้น ครั้งต่อไปยิ่งต้องระมัดระวังสติ อยู่ทุกอิริยาบถมากกว่านี้

บางครั้งทนไม่ได้ หนีเข้ากลดบ่อเหมือนกัน ก็ใจยังไม่บริสุทธิ์ ยังมีกิเลสอยู่เยอะ ยังปล่อยวางสังขารร่างกายไม่ได้ ร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่ขนาดมาดูใจตนอย่างแท้จริง ยังเป็นถึงขั้นนี้ ถ้าชาวโลกไม่มีเวลามาดูธรรมชาติของใจที่แท้จริง โลกของเราที่ร้อน ๆ กันอยู่ทุกวันนี้ คงเนื่องจากความไม่รู้ และความไม่มีสติกำกับใจ ทำให้ทำอะไรแผลง ๆ มาต่าง ๆ นานานั่นแหละมั้ง

คุยเรื่องผึ้งไม่พ้นเรื่องผึ้งที่ชอบ คือ ดอกไม้ ไปอยู่สิบวัน ทุกวันเวลาเช้า กลางวัน นั่งทานข้าวมีต้นกุหลาบสองถึงสามต้น ช่างร้านอาหาร ดอกสีเหลืองบ้าง แดงบ้าง ชมพูบ้าง ก็นั่งมองความเปลี่ยนแปลงของดอกกุหลาบ ของกลีบกุหลาบ ตั้งแต่ยังไม่บาน ดอกตูม ดอกบาน ดอกบานเต็มที่ ดอกที่เริ่มดำ เหี่ยวเฉา ร่วงโรย เห็นมาหมดทุกระยะ เปรียบชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงจากอยู่ในครรภ์ คลอด ทารก เด็กเล็ก เด็กโต วัยรุ่น หนุ่มสาว วัยทำงาน วัยกลางคน วัยแก่ชรา แล้วชีวิตก็หลุดร่วงไปตามอายุขัย แล้วก็ไปตามที่ชอบ ตามที่ชอบของแต่ละชีวิต

ถ้าลองได้ดูใจตนบ้าง ก็เห็นสรรพสิ่งเป็นครูเตือนใจตนได้ทุกเรื่องได้ตลอดเวลา ท่านผู้อ่านลองสังเกตสิ่งรอบข้างดูซิครับ และก็อย่าลืมสังเกตใจตนเอง โดยเข้าไปสู่ “วันปกติ” ครับ

วันปกติ

วันนี้จะเล่าถึงความปกติของมนุษย์สักหน่อย เพราะความปกตินี้แหละ ทำให้คนที่เป็นคน สัตว์จึงเป็นสัตว์ มนุษย์จึงเป็นมนุษย์

โดยปกติของมนุษย์นั้น

๑. มนุษย์ชอบความสุขไม่ยอมให้ตนเองถูกเบียดเบียน และก็เช่นกันไม่ยอมเบียดเบียนคนอื่น สิ่งมีชีวิตอื่น
๒. มนุษย์อยากที่จะทำมาหากินโดยสุจริตไม่ยอมเจอความเดือดร้อนและก็เช่นกันไม่ยอมทำให้คนอื่นเดือดร้อนพูดอีกอย่างคือ รักในทรัพย์ของตนที่หามาได้โดยสุจริต
๓. มนุษย์นั้น มีความระมัดระวังในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ทางกาม ไม่ยอมให้บุคคลอื่นมาล้วงละเมิดทางกามกับญาติของตน และก็เช่นกัน โดยปกติก็ไม่ยอมล้วงละเมิดญาติของคนอื่น
๔. มนุษย์นั้นชอบความจริง ไม่ชอบหลอกลวง ไม่อยากโดนหลอก และก็เหมือนกัน โดยปกติก็ไม่ชอบที่จะหลอกคนอื่นด้วย
๕. มนุษย์นั้นชอบที่จะเป็นบุคคลที่มีสติเต็มคน ไม่อยากเสียดสติ ไม่อยากหมดสติ อยากมีสติเต็มร้อย

เมื่อมนุษย์มีความปกติแล้ว แต่ก็มีเฉ่ ๆ ไฉ่ ๆ โดยการสร้างรอยร้าวทั้งห้า ได้แก่ โหดร้าย มือไว ใจเร็ว ขี้ปิด หมดสติ

ดังนั้น จึงอยากจะยกตัวอย่างบางประการ เกี่ยวกับความปกติของมนุษย์

ตัวอย่างที่หนึ่ง

“ไก่อัวหนึ่งอุตสาห์คู้ยเซียอาหาร กั่มหน้ากั่มตาคู้ยเซียไป ๆ เจ้าไก่อีกัวอีกัวค้อยย่องตามหลังจิกกิน ๆ พอไก่อัวหน้าหันกลับมาว่าจะจิกกินบ้างก็เจอไก่อีกัว แล้วก็จ้องหน้า ตบตีกัน เล่ห์เหลี่ยมอย่างนี้ เปิด ไก่อ้วก็มีปัญญาที่มีไว้เพื่อไก่อัวนั้น จะมีอะไรแปลก ?

คนโก่งเพื่อมนุษย์ อาจคิดว่าตัวฉลาดร้อยเหลี่ยมพันคม แต่ทางศาสนายังประณามเขาว่า เป็นคนพาล คือคนโง่ เพราะว่าเขาโง่ จนไม่รู้จักค่าตนเอง จึงได้หันความเป็นมนุษย์ของตัวเองทุกขณะ”

ตัวอย่างที่สอง

“เคยมีเรื่องปรัมปราเล่ามา เท็จจริงไม่รับรอง แต่ก็น่าเป็นไปได้ เขาเล่าว่าผัวเมียคู่นึงรักกันมาก ครั้นอยู่มา ๆ เมียตายลง ฝ่ายผัวก็ร้องไห้หามรุ่งหามค่ำ คิดถึงเมียไม่เป็นอันกินอันนอน ใครจะห้ามปรามจะปลอบอย่างไรก็ไม่ได้ผล เอาแต่ร้องไห้ ผลที่สุดมีเพื่อนคนหนึ่ง ออกอุบายทำเป็นปรารภว่า “รู้สึกเห็นใจแกจริง ๆ เพราะเมียของแก น่ารักมาก อายว่าแต่แกซึ่งเป็นผัวเลยที่จะอดกลั้นความอาลัยได้ แม้แต่อิตาผู้ขายบ้านโน้น ซึ่งเป็นเพียงซู้ ก็ร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรเหมือนกัน”

เท่านั้นแหละท่านเอ๋ย การร้องไห้หายเป็นปลิดทิ้ง หมดรักหมดอาลัยลงทันที แถมยังคิดเสียด้วยว่า “คนพรรณนี้ ตายเสียก็ดี” นี่แหละท่าน ความรักเป็นของแปลกประหลาดเอาความตายตัดไม่ขาด แต่มาขาดด้วยการนอกใจ”

ตัวอย่างที่สาม

“มีผู้คิดสถิติสำหรับนักตีขนาดเบาไว้ว่าในรอบ ๑ ปี

เขาได้ตีหมแห่ฟ้าประมาณ ๕ ลิตร

ซื้อตีเองเพราะติด ๑๐ ลิตร

ซื้อเลี้ยงคนอื่นแทนแห่ฟ้า ๕๐ ลิตร

คิดแล้วขาดทุนอย่างเห็น ๆ ก็แห่ฟ้าเข้ามา ๕ ลิตร แต่ต้องใช้คืนถึง ๕๐ ลิตร บางคนอ้างว่า เราตีหมแต่น้อยเจริญอาหาร ไม่เห็นจะทำให้ลุ่มจมนอะไร นี่ก็ถูกอีก แต่อย่าลืมนะว่า มากย่อมมาจากน้อย ถ้าเราชุดหลุมฝังตนเอง วันหนึ่งลิกคืบหนึ่ง ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร ถูกพุงนี้อีกคืบหนึ่ง ท่านก็ว่าไม่เป็นไรอีก ถูกอีก มะรืนนี้อีกคืบหนึ่ง ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร ก็ถูกอีก แต่ถ้าท่านชุดลงวันละคืบไม่รู้จักหยุด ถึงท่านจะบอกว่าไม่เป็นไร ๆ ทุกวันก็ตาม นานเข้าหลุมนั้นก็ลิกกลง ๆ อาจถึง ๑๐๐ คืบ ๒๐๐ คืบ และการขึ้นจากหลุมนั้น ท่านต้องใช้บันไดหรือพะองพาด ก้าวขึ้นเองไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนแต่ก่อน และถ้ายังขึ้นชุดลิกกลงไปอีก เพียงวันละคืบเท่านั้น ท่านก็จะมีทางขึ้นจากหลุมนั้นได้เลย แม้ปากท่านจะบอกว่าไม่เป็นไร ๆ ก็ตามและก็ไม่แน่ว่า ผู้อื่นจะสามารถช่วยท่านได้ สิ่งที่น่าที่ สุดมีอยู่อย่างหนึ่งคือ หลุมนั้นจะกลายเป็นหลุมฝังศพของท่านเอง”

วันต่อไป “วันต่อสู้อุญามาร”

วันต่อสู้อิฐยามาร

วันนี้เป็นวันที่ต้องต่อสู้กับใจตนอย่างหนัก ชนิดที่เกือบตายกันไปข้าง จะเล่าประสบการณ์ให้ฟัง หลังจากทำวัตร สวดมนต์เย็น อาราธนาศีล ๘ สมาทานอุคตงค์ และอธิษฐานจิตประจำวันแล้ว ก็เริ่มปฏิบัติธรรม โดยการนั่งสมาธิ

พอเริ่มนั่งสมาธิ มารก็มาทำให้ใจฟู เลยตั้งจิตอธิษฐานว่า จะนั่งโดยไม่เปลี่ยนท่า ๒ ชั่วโมง เนื่องจากทำมาหลาย วันแล้ว การดูใจตน ยังไม่รู้ใจตนอย่างแท้จริงเลย ยังมีวรัรืออยู่ แล้วก็เข้าที่ เมื่อเข้าที่แล้วเท่านั้นแหละท่านเอ๋ย ไม่รู้อะไร ต่ออะไรเข้ามาในจิต กระทบจิต กระแทกกระชั้นจิต ให้จิตนี้เป็นทุกข์ ทั้งร่างกาย แขนขา ลำตัว คือทั้งร่างกาย เหมือนใคร เอาไม้ดมาเจาะมาเฉือน เอาเข็มมาตำ ทั้งความเมื่อย ความปวด ความอึดอัดขัดข้องต่างๆ นานา เข้ามาสู่ร่างกายและจิตใจ ตลอดการนั่งสองชั่วโมง

และพอใกล้จะครบสองชั่วโมง ใจก็ต่อสู้กันสองอย่างสองประการ เหมือนขวากับคำ ใจหนึ่งก็บอกว่า ครบสอง ชั่วโมง แล้วก็นอนเสีย ทำไมต้องสร้างความลำบากให้ร่างกาย และจิตใจของตนหละ ต้องสร้างความสบายให้กับร่างกายนี้ ไม่ใช่หรือ ทำไมต้องทรมานจิตใจ ทรมานร่างกายและอีกใจหนึ่งก็บอกว่า เคยชินกับความสบาย ความสุข (หรือความ สนุก) มาไม่รู้กี่ภพกี่ชาติแล้ว เพียงนั่งดูใจสองชั่วโมง ยังทำไม่ได้ ยังไม่กล้าสู้ ยังท้อแท้ ยังท้อถอย ยังล้งเลอยู่ แล้วจะทำ อะไรกิน ยังจะช่วยงานคนอื่น หรือทำงานอื่นที่ยิ่งใหญ่ได้อย่างไร

เถียงกันไปเถียงกันมาอยู่พอสมควร จึงได้อธิษฐาน หลังจากได้บทสรุปว่า เมื่อใจยังไม่รวม หรือยังไม่รู้ใจตนดีพอ หลังจากสองชั่วโมงนี้แล้ว คินนี้ทั้งคิน จะไม่นอน จะไม่ให้หลังติดพื้นโดยเด็ดขาด

ครบสองชั่วโมงเป่ง ใจยังมัวซัว ยังมีดบอดอยู่เยอะ จึงได้ปฏิบัติตามคำอธิษฐาน คือ ไม่นอนทั้งคิน ในนั้นพอบอก ว่าไม่นอนเท่านั้นแหละ ไม่ว่าจะความง่วงมันมาจากไหน เข้ามาคล้าย ๆ กับกินข้าวเหนียว ไก่ย่าง ส้มตำ ตอนกลางวัน แล้ว เข้าไปทำงานในห้องแอร์ตอนบ่าย

แต่ก็ทนเปลี่ยนท่าทุกอิริยาบถที่อยู่ในท่านั่ง ทั้งขัดสมาธิสองชั้น ชั้นเดียว กอดเข่า ชันเข่า เขยียดขา ฯลฯ (ที่ไม่ เปลี่ยนอิริยาบถยืนหรือเดิน เพราะอยู่ในกลด และเวลาตึกแล้วประมาณ สี่ทุ่มกว่า)

บางครั้งก็รู้จักตนเองระดับหนึ่งขึ้นมานิด ๆ บางเวลาถ้าใจมัวซัวมาก ก็อาศัยการอธิษฐานบุญบารมีที่ได้กระทำมา ให้มาเป็นกำลังเสริม บางครั้งก็แผ่อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับญาติทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวร บางครั้ง ก็ใช้คาถาต่าง ๆ ที่ท่องได้ นำขึ้นมาท่อง รวมความว่า คินนั้นทั้งคิน พยายามนึกถึงแต่บุญบารมี ความดี ระลึกถึง พระพุทธเจ้าบ้าง พระธรรมบ้าง พระสงฆ์บ้าง ตามแต่จะไหว้ว่ออะไรก่อนอะไรหลังเป็นเครื่องระลึก

แต่ว่าไม่ใช่ของเก่าจะไม่ผูกขึ้นมาอะ ยิ่งกว่าวิดีโอเทปเลย ทั้งเรื่องเก่า เรื่องใหม่ เรื่องที่แล้วไปแล้ว ในสมัยไหน เรื่องที่ค้างคา เรื่องที่ไปทำชั่วมา เรื่องที่คิดเพียงแวบเดียวว่าอยากจะทำ เป็นต้น

เดี่ยวแวบมาแล้ว เดี่ยวแวบมาอีก บางครั้งไม่ต้อนรับขับสู้ บางครั้งก็หลวมตัว ขาดสติ ไปต้อนรับขับสู้ ขาดสติไป ยกน้ำยกทำให้กิน เรื่องนั้นก็เลยอยู่ยาวไปนิด แหกที่มามากก็เลยคายนานไปนิด ถ้านึกถึงคำพูดของหลวงพ่อก็ได้ตลอดคงจะดี

ซินะว่า ถ้าเจ้าของบ้านไม่รับแขกที่เข้ามาหายามวิกาล หรือเข้ามาโดยไม่บอกกล่าว แขกก็ไม่กล้ารบกวนอยู่นานหรอก เต็มหน้าม้ามันกลับไปเลย ถ้าเป็นเพียงผู้ดู ไม่ใช่ผู้กำกับ มีอะไรให้ดูก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ สบายแค่เพียงได้ดูก็มีความสุขแล้ว

คุยมาตั้งนาน เจอรายละเอียดที่กำลังผจญอยู่ อยากจะเรียบเรียงไว้สักชนิดหนึ่ง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการรู้ว่าอะไร เป็นอะไร แล้วจะแก้ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้ถูกเมื่อเจอมา

พระพุทธองค์ ตรัสว่า มาร หรือต้นเหตุของปัญหาอุปสรรคในการทำงาน มีอยู่ห้าประเภทด้วยกัน ได้แก่

๑. กิเลสสาร ยักรัศสามหัว เชื้อโรคก่อให้เกิดความเจ็บป่วย เพียงทางร่างกาย แต่กิเลสสารเป็นเชื้อโรคที่ร้ายแรงกว่า เพราะทำลายทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพใจของเรา ได้แก่

ตระกูลโลภะ มีอาการ จิตหิว เช่น งก อยากได้ของคนอื่น เอาแต่ได้ฝ่ายเดียว เห็นแก่เล็กแก่น้อย ทุจริตฉ้อราษฎร์ บังหลวง ขี้โกง ตระหนี่ถี่เหนียว เห็นแก่ตัว ฯลฯ

ตระกูลโทสะ เกิดกับใครแล้วทำให้จิตใจเร่าร้อน พลุ่พล่าณ อยากล้างผลาญ อยากทำความพินาศให้กับคนอื่น เป็นคนเจ้าอารมณ์ โกรธง่าย มีปัญหาเกิดขึ้น เพียงเล็กน้อยกระพือให้ลุกลามใหญ่โต ใช้อภัยคำรุนแรง มีอไว เท้าไว เข้าทำร้ายคน ทำลายของไม่ยั้งคิด อาการต่างๆ เช่น ขัดใจ ชุนใจ คิดร้าย หุนหัน พลันแล่น แค้นใจ อาฆาตผูกพยาบาท จองเวร รังแก ฯลฯ

ตระกูลโมหะ ทำให้จิตใจงุนงง หลงใหล มัวเมา ว่าง งมงาย ไม่รู้ความจริง จิตใจเอนเอียง ความคิดฉิฉาริษา ฯลฯ ซึ่งมักเป็นต้นตอของกิเลส ๒ ตระกูลแรก อาการต่าง ๆ เช่น หูเบา หน้ามืด ตามัว ใจง่าย หัวนโหว หลงใหล สීමตัว ท้อแท้ เห็นผิดเป็นชอบ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว มิฉฉาพิฉิ ฯลฯ

๒. ขันธมาร สังขารไม่อำนวนย ประกอบด้วย ๒ ส่วนคือ กายกับใจ สำหรับกายมีสิ่งที่มีมากระทบ ๕ ชนิดคือ รูป (ภาพ) เสียง กลิ่น รส สัมผัส และใจมีคุณสมบัติรับสิ่งที่มีมากระทบ ซึ่งคล้ายกับเครื่องรับโทรทัศน์ แต่ถ้าทั้งกายและใจของเรา มาเป็นมารล้างผลาญตัวเองเสียแล้ว ก็หมายความว่า สังขารสภาพร่างกายและจิตใจของเราไม่เอื้ออำนวนยให้ทำความดี จะนั่งสมาธิก็เมื่อย ทนไม่ไหว แก่แล้วหูอื้อ เสียอีก เลยฟังเทศน์ไม่ถนัด ตามัวสายตาสั้นเห็นพระไม่ชัด ใจก็รับภาพได้กลาง ๆ เลื่อน ๆ ความจำไม่ค่อยดี ความคิดก็ไม่ค่อยจะแล่น ยิ่งกินเหล้ามาก ความคิดนี้ที่ออกไปเลย สิ่งเหล่านี้แหละที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเรียกว่า ขันธมาร ไม่ได้มาจากไหน มาจากตัวเราเอง ทำให้การงานไม่มีประสิทธิภาพ

๓. อภิสังขารมาร เจ้าหน้จ่อมต้อก็คือ ความประพฤติไม่ตีในอดีตของเราตามมาจองล้างจองผลาญตัวเราเอง เช่น เคยดื่มเหล้าเมาประะ แต่เต็ยวเล็กแล้ว เป็นคนดี ไม่มีร่องรอยของขี้เมาเกำอยู่เลย แต่ถ้าใครถำมาถึงเขาจะต่อทำยว่า เคยเป็นคนขี้เมามาก่อน ทำให้กำล้งใจที่จะทำความดียั้ง ๆ ขึ้นไป ตกทรุดได้ง่าย ๆ เป็นต้น

ดังนั้น ใครที่อดีตเคยทำอะไรที่ไม่เข้าท่าเข้าทางไว้ และได้รับผลนั้นอยู่ก็ถือว่าเราก่อไว้เอง มีแต่ทนนั้นแหละ

๔. เทวบุตรมาร ลูกหลานพญามารก็คือ ลูกหลานเทวดาที่ทำตัวเป็นมาร เช่น พวกคนพาล ตัวแสบ นักเลงอิทธิพล ที่คอยขัดขวางการทำงาน เช่น เรานั่งทำงานอยู่ดี ๆ เจ้าเพื่อนร่วมงานที่เกะกะเกเรก็กลั่นแกล้งเราสารพัด บางทีวันนี้ตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระให้ชื่นใจ เพื่อนรักก็มาชวนไปกินเหล้า แหม...วันนี้ตั้งใจจะนั่งสมาธิให้ใจใสเป็นแก้ว ใสเป็น

เพชร แต่พิเริ่มนั่งสุนัขข้างบ้านกัดกันไม่เลิกตั้งครึ่งก่อนชั่วโมง นั่งสมาธิไม่เป็นสมาธิเลย เป็นต้น ตกลงเทวบุตรมารก็คือใครก็ตามที่มาก่อนความรำคาญ ก่อนความเดือดร้อนให้เรา บางทีก็เป็นคนที่มันนิสัยเสีย ๆ เหมือนอย่างกับเรา เมื่อก่อนนี้แหละ

เพราะฉะนั้น ครั้งใดที่เราถูกใครกลั่นแกล้งรบกวน รังควาน ก็อย่าพึ่งไปโกรธเขา ขอให้ถือว่า นี่คือกระจกเงาส่องให้เห็นตัวเราเอง ในอดีตว่าเมื่อก่อนเราก็คเคยตกอยู่ในเงื้อมมือมาร เคยรังแกคนอื่น อย่างนี้จะกัดฟันทนใช้หนี้กรรมเก่าไปเถอะ คิดได้อย่างนี้จะสบายใจ

๕. มัจจุมา เหมือนแรงเดินตามหลัง คือความตาย ไม่ว่าจะหญิง ชาย เด็ก ผู้ใหญ่ ตั้งแต่วันที่เราก็ดออกจากกรรมมารดา ก็มีความตายเดินตามหลังเรามาแล้ว คือ มีแรงเดินตามหลังคอยจ้องตาเป็นมัน เพราะมันรู้ว่า ทุกอย่างก้าวที่คนนี้จะเดินไปใกล้ความตายไปทุกขณะ อีกไม่นานคนนี้จะเป็ศพให้มันทิ้งเนื้อกินอย่างเอร็ดอร่อย

ความแก่ ถ้าจะมองลึกซึ้ง มีอยู่สองอย่าง คือ แก่ซ่อนเร้น และแก่เปิดเผย แก่เปิดเผยตั้งแต่ผมหงอก ฟันหัก หน้เหี่ยว หูตาพร่ามัว งก ๆ เงิน ๆ เดินไม่ค่อยจะไหว ลูกก็โอย นังก็โอย นี่เกิดกับใครรู้ว่าแก่แล้ว ใกล้ความตายเข้าไปทุกที แต่ขนาดก็มีแก่เปิดเผย ให้เห็นเจ้าตัวยังไม่ยอมแก่ ผมขาวเหรอ ไม่เป็นไร ย้อมเสีย ย้อมเพื่อปิดบังตัวเอง หลอกตัวเอง และหลอกคนอื่น แก่ซ่อนเร้นเป็นยังงี้ก็ทันทีที่เกิดมาจากกรรมมารดานั้นแหละ เราแก่ลงไปทุกวินาที ใกล้ความตาย ใกล้เชิงตะกอน เข้าไปเรื่อย แต่คนเราเห็นว่า เป็นความเจริญเติบโต ไม่ใช่ความแก่ พอถึงวันเกิดก็จัดงานใหญ่โต กินเหล้าเมายากันและ เร่งความตายขึ้นอีก ถ้าคนมีปัญญาก็รีบเร่งทำความดีทำบุญให้ทานก็เลยได้แก่บุญแก่บารมีไปด้วย ทำให้นึกถึงบทกลอนที่ว่า

เกิดมาเพียรก่อสร้าง	ความดี
แก่แต่่ากุศลมี	อย่าร้าง
เจ็บป่วยทุกคน	ไม่ฉลาด ฤๅแฮ
ตายแต่กายชื้อยั้ง	ชั่วฟ้า ดินสลาย

เมื่อทราบถึงปัญหาอุปสรรคแล้ว วิธีการเอาชนะอุปสรรคก็มี สิ่งแรกที่ต้องทำคือ

๑. อุดทน หรือขันติ **พระองค์ท่านตรัสว่า** อย่าพึ่งบูมบูมทำอะไร อุดทนไว้ก่อน มี ๔ ลักษณะ คือ

อุดทนต่อความลำบากตรากตรำ ทนต่อสภาพดินฟ้าอากาศ จะหนาว จะร้อน จะอ่อน จะแข็ง เปียกชื้น ฉ่ำและไม่ได้ใจอย่างใดอย่างไ้ทน

อุดทนต่อทุกขเวทนา เช่น ความเจ็บไข้ได้ป่วย

อุดทนต่อการกระทบกระทั่ง โดยเฉพาะเวลาทำงานมักจะเริ่มตรงนี้

อดทนต่อความย่ำแย่ต่างๆ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เราชอบ แต่จำเป็นต้องอดทน เช่น ผู้ชายก็สอง ส. สตรีกับสตางค์ ผู้หญิงก็ระวัง สามัคคีกับสตางค์ หรือถ้าจะแถมก็ระวังสรรเสริญเนียนอ

เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่เกิดปัญหา ไม่ว่าจะกรณีใด ๆ หยุดก็ลงไปเลย อย่าเพิ่งไปโทษใครทั้งสิ้น ทนเจ็บไปก่อน

๒. ใช้ปัญญาวินิจฉัย หยุดแล้วต้องรีบใช้ปัญญา พิจารณาหาต้นเหตุ ของปัญหา อย่าหยุดเฉย เพราะเดี๋ยวเกิดคลื่นลูกใหม่ ใช้ปัญญาสำรวจตัวเองก่อนว่าปัญหาเกิดจากกิเลสในตัวเราหรือเปล่า หรือจากชั้นธมาร อภิสังขารมารของเรา ถ้าใช่ หยุดก็เลย สร้างความอดทนให้หนัก ถ้าเกิดจากคนอื่นก็ต้องอดทน ถึงเขาจะร้ายกาจกับเรา เราก็ไปเตือนไปสอนเขา ไม่ได้หรอก ยิ่งถ้าคนที่ร้ายกาจนั้นเป็นหัวหน้าเราเอง ขึ้นไปสอนเมื่อไรเป็นโดนตีเมื่อนั้น สำหรับใช้ปัญญานั้นไม่ใช่แค่หาสาเหตุเท่านั้นนะ ต้องใช้ปัญญามาทางแก้ไขด้วย

๓. อย่าเพิ่มปัญหา ปัญหาบางอย่างแก้ไขไม่ได้ เช่น ปัญหาของผู้สูงอายุ เช่น มีผู้บังคับบัญชานิสัยไม่ดี ก็อย่าเสียเวลาไปเขียนบัตรสนเท่ห์เลยไม่ได้ผลหรอก เราระวังที่ตัวเองดีกว่า ทำความดีและอดทนไป และถ้ามีเด็กเล็กอยู่ใกล้ ๆ หมั่นสอนเด็กให้ท่านได้ยิน เผื่อจะเก็บไปคิด บุญพาวาสนาสง ท่านอาจกลับตัวกลับใจได้นะ

เมื่อทราบวิธีการเอาชนะอุปสรรคแล้ว มาดูวิธีการลงมือแก้ปัญหาที่ดีกว่า สามประการ

๑. ไม่ว่าจะร้าย ทุกครั้งที่เกิดปัญหา เราปิดปากเลย แต่ไม่ใช่ห้ามพูดนะ รอจังหวะให้แน่นซัดค่อยพูด

๒. ไม่ทำร้าย ขณะกำลังแก้ปัญหาอย่าแก้ปัญหาโดยใช้กำลังห้าห้ากัน เดี่ยวจะเพิ่มปัญหา

๓. สรรวมศีลและมารยาทให้ดี ทุกครั้งที่ปัญหาต้องสรรรวม ถ้ารักษาความปกติของใจได้ยิ่งดี

๔. ให้รู้จักประมาณในการกิน เมื่อมีปัญหาอย่างไรให้ท้องทิว กำลังต้องดี แต่รู้จักกินด้วย อย่ากินเหล้าเป็นการดี เพราะทำให้ขาดสติได้ สำหรับเป็นข้าราชการมีข้อกล่าวหา ๒ ข้อ ที่คนฟังเตรียมใจเชื่อ ๑๐๐ % คือ เรื่องชู้สาว กับเรื่องโก่งเงิน เรื่องคอร์ปชั่น

๕. รู้จักเลือกที่นั่ง ที่นอน ที่อยู่อาศัย หาที่อยู่สบาย ๆ เจียบ ๆ นั่งทำงาน ใจจะได้เป็นสมาธิ สามารถเจาะแก้ปัญหาได้ลึก ถ้าจะให้ดี ต้องกินได้และนอนหลับ แต่อย่าให้ถึงขนาด “โรคบิดติดเชื้อ งานการเหม็นเบื่อ ข้าวปลากินได้”

๖. ฝึกสมาธิไม่เลิกรา คั่นคว่ำและหาปัญหาไม่ทอดทิ้ง วิธีการสร้างกำลังใจให้เกิดขึ้นไม่มีอะไรดีเกินกว่าการฝึกสมาธิ ชอบใจหรือถนัดวิธีไหน ตามสะดวก ขอให้ทำได้ปฏิบัติเถอะ มีกำลังแก้ไขปัญหาลดอุปสรรคที่ยุ่งเหยิงแค่ไหนก็แก้ไขได้

เมื่อรู้รายละเอียดของมารและวิธีชนะมารแล้ว มาพูดคุยของจริงที่ได้เจอต่อ นั่งในกลดนั้นแหละจนถึงทำวัตรเช้า และนั่งสมาธิต่อจนถึงตะวันตกดิน โดยรวมแล้วมารทั้งหลายที่เรียงเรียง ได้ต่อสู้อย่างจริงจังมากมาย ได้รู้ว่าเรายังมีมารที่เราทำเองอยู่เยอะ และมารที่คอยกลั่นแกล้งเรา ก็มีอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน ถ้าหลวมตัวหรือขาดสติ เป็นได้วอดวายแน่

เมื่อหลุดจากพญามารได้ ต่อไปพบกับ “วันธรรมะเบ่งบาน”

วันธรรมะเบ่งบาน

วันนี้ผ่านวันต่อสู้กับอุปสรรคนานัปการกันมาแล้ว มาคุยกันถึงเรื่องที่พบที่เจอ มาคุยถึงเรื่องที่คุยแล้วสบายใจกันสักวันหนึ่ง

ขณะที่ไปดูใจกันที่ภู'ร่องกล้า พี่กลางนำเทพธรรมะซึ่งเป็นเทศนาของพระเดชพระคุณพระสุธรรมยานเถร ไปด้วย ห้าม้วน เราเลือกเกิดได้ ความเจริญของใจ การไปเกิดมาเกิด ใจที่เป็นหนึ่งและ ปรับใจให้ถึงธรรม

ได้ข้อคิดสะกิดใจมาฝากผู้อ่านคร่าว ๆ อยู่หลายประการแต่ยกมาคุยกันสัก ๑ หัวข้อ คือ เราเลือกเกิดได้ ท่านเทศน์ว่า คนเราเลือกเกิดได้ เช่น ในสมัยพุทธกาล มีเศรษฐีคนหนึ่งมีทรัพย์มาก มีความตระหนี่ในทรัพย์นั้น และสั่งสอนให้บุตรหลายคนในครอบครัวหวงแหวนและตระหนี่ในทรัพย์นั้นด้วย พอถึงกาลสิ้นอายุขัยเศรษฐีนั้นได้ไปเกิดเป็นลูกคนขอทาน โดยที่ความตระหนี่เข้าครอบงำจิตใจเขาอยู่ก่อนแล้วตั้งแต่ชาติก่อนตั้งแต่แม่ตั้งท้อง การไปขอทานที่ใด ๆ ก็ตามไม่อดมสมบูรณ์เหมือนแต่ก่อน กระแสความตระหนี่เข้าครอบงำ แม้กระทั่งอยู่ในท้อง คลอดออกมาไม่ว่าพ่อแม่จะพาไปขอทานที่ไหนมักจะอดมากกว่าได้รับการให้ทาน จนกระทั่งพ่อแม่ทนเลี้ยงดูมาพอที่เลี้ยงตัวเองรอด จึงยกสมบัติก็คือกะลาขอทาน ให้แล้วส่งแยกย้ายกันขอทาน วันหนึ่งขอทานคนนี้ (ซึ่งอดีตชาติเป็นเศรษฐี) เดินผ่านหน้าบ้านของตัวเอง จำได้ว่านี่เป็นบ้านของตัวเอง ลูกชายของตัวเอง หลานของตัวเอง แต่บุคคลเหล่านั้นจำไม่ได้เพราะรูปร่าง สันขารร่างกาย ไม่เหมือนเศรษฐีที่เคยเป็นพ่อ เคยเป็นญาติกัน ไล่ออกจากบ้าน

แต่**พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** เสด็จผ่านมาพร้อมกับ**พระอานนท์** จึงเป็นพยานยืนยันว่าเป็นเศรษฐีจริง โดยให้ชี้สมบัติว่าฝังอยู่ตรงไหนบ้าง ชุกซ่อนอยู่ที่ใดบ้าง จึงยอมรับว่าใช่เศรษฐีแน่นอน

ได้ข้อคิดที่ว่า สมบัติผลัดกันชม ใครมีบุญมาก มีทานบารมีมากแต่ในอดีตชาติ ปัจจุบันจึงมีทรัพย์มาก แต่เมื่อทรัพย์มากแล้ว จะรู้จักวิธีการใช้จ่ายทรัพย์ เพื่อเพิ่มพูนบารมีให้มากขึ้นน้อยเพียงไร นั่นเป็นอีกประการจะมีวิธีสร้างปัญญาในการรักษาทรัพย์หรือเปลี่ยนจากทรัพย์ทางโลกให้เป็นทรัพย์ที่ถาวร นั่นเป็นอีกประการหนึ่ง ถ้าบุคคลหรือสรรพสัตว์ที่เกิดมาบนโลกนี้ ที่เรา ๆ มองเห็นกันอยู่ก็ตาม พอคลอดออกมาแล้ว ไม่ฝึกการให้ทาน ไม่ป้อนนม ไม่ป้อนข้าว ป้อนน้ำ ไม่หาอาหารมาเผื่อแผ่กัน ไม่เอื้อเฟื้อกันในทรัพย์ที่ตนมีอยู่ ท่านผู้อ่านลองวิเคราะห์เหตุเกิดว่า โลกจะเป็นอย่างไร สภาพของสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนโลกจะมีสภาพเป็นอย่างไร

พระพุทธองค์ พระองค์ท่านทรงพระคุณจะนับจะประมาณมิได้ ทรงเป็นแบบอย่าง ทรงเป็นต้นแบบในการทำ ความดีที่ยิ่งยวด (บารมี) พอมีผู้มีความรู้ ความเห็นตามพระองค์ ก็ปฏิบัติตามพระองค์ที่ได้ทรงค้นพบและสั่งสอน และก็ประสบความสำเร็จตามสิ่งที่ปฏิบัติ ตามกระแสความดีที่ทำอยู่ ไปตามลำดับ และก็แนะนำต่อ ๆ กันมา ปฏิบัติสืบกันมา เรื่องทานก็เป็นประการหนึ่งนับว่ามีประโยชน์มากมายมหาศาลที่พวกเรา ๆ ก็นอนหลับ มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขนั้น พระคุณเช่นนี้จะพรรณนา หรือเขียนมากมายขนาดไหน ก็ไม่เท่ากับพระคุณที่แผ่คลุมจักรวาลอยู่ จะทำอย่างไรเล่า ในการตอบแทนพระคุณของพระองค์ ซึ่งเป็นผู้ที่ดีเลิศเช่นนี้มาสู่พวกเรา

ลองซิครับ ลองทำดู ลองปฏิบัติดู การที่บูชาอะไรไม่เลิศเท่ากับการปฏิบัติบูชา เพราะการเดินทางนั้นเป็นหน้าที่ของเราเอง ไม่มีใครที่จะเดินทางแทนกันได้ เหมือนกับเช่นเราหิวข้าว และให้คนอื่นกินแทน แล้วเราอิมหรือเปล่า ? ก็เปล่า เมื่อเราหิว เราก็กิน เราก็กอิม จึงหายจากทุกข์ คือความหิว เป็นต้น

ตามความคิดของผมคิดว่า เราย่อมมานั่งเคียงกันอย่างโน้นอย่างนี้เลยว่า สำนักโน้นสอนอย่างนี้ สำนักนี้สอนอย่างโน้น อีกสำนักสอนไปอีกอย่าง สอนไม่เหมือนกันเลย ใช้ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าหรือเปล่า ถ้าเรามาฝึกคิดอย่างนั้น สงสัยอย่างนั้น ลังเลอย่างนั้น แล้วเมื่อไหร่จะได้ดี ถึงดี ถูกดีบ้างแหละ เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา สิ่งที่เป็นสิ่งที่เลิศประเสริฐที่สุด แห่งการได้เกิดเป็นมนุษย์แล้ว อย่างมัวร้อเลย อย่างมัวรอให้แกก่อน รอให้ลูกโตก่อน รอให้บวชก่อน รอให้พ้นจากภาระการงานเสียก่อน รอให้คนที่เราคูแกลอยู่สุขสบายเสียก่อน ถึงจะเข้าวัดได้

การทำใจให้เป็นสุข สงบ ปราศจากสิ่งร้อยรัดขัดข้อง หมดกังวล วุ่นวาย ปลอดภัย โลงใจ สบายใจ ต่าง ๆ นานา นั้น พระพุทธองค์ทรงตรัสสั่งสอนมาแล้วตั้งแต่บัพพัตตพินพระธรรมชั้นตรี ตามแต่จริตนิสัยของแต่ละคนอยู่แล้ว เลือกดุธรรมหมวดใดเหมาะกับตน ปฏิบัติให้เห็นจริงเลย แล้วจะรู้ตัวเองว่า ความสุขที่แท้จริงอยู่ที่นี้เอง ไม่ต้องดิ้นรนหาที่ไหน ความสุขตามอัฏฐภาพ

จะได้ไม่เป็นการเสียชาติเกิด เสียชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่สิ่งมีชีวิตอื่นอีกมากมายนับไม่ถ้วน ไม่ได้มีโอกาสอย่างเรา ดังคำของท่านบอกว่า การได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นเปรียบเหมือนมีเต่าตาบอดอยู่ตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในมหาสมุทร ทุก ๆ ร้อยปีเต่าตัวนี้จะโผล่ขึ้นมา และบนพื้นผิวของมหาสมุทรแห่งนั้นมีหวงแขวนอยู่หวงหนึ่ง พอที่หัวเต่าจะลอดเข้าไปได้

ลองคิดดูก็แล้วกันว่า ร้อยปีขึ้นมาครั้ง และเป็นเต่าตาบอดเสียด้วย มหาสมุทรก็กว้างใหญ่ ความยากในการจะโผล่ให้หัวสอดเข้าหวงพอดีนั้นยากขนาดไหน แต่การเกิดเป็นมนุษย์นั้นยากยิ่งกว่า

ดูในปัจจุบันนั้น เมื่อได้เกิดมา บางครั้ง สัมภาระหน้าที่ที่แท้จริง สัมภาระหน้าที่ของตน ของความเป็นมนุษย์มีอะไรบ้าง บางครั้ง ชอบไปสู่อะไร ชอบเกลือกกลิ้งกับความชั่วทุกรูปแบบ ชอบเสาะหาหนทางที่จะทำให้ลายตนเองทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ ทำลายตนยังไม่พอ ยังทำลายบุคคลรอบข้าง ทำลายครอบครัว ทำลายชุมชน ทำลายสังคม ทำลายธรรมชาติ ซึ่งเราก็กพบเห็นกันมากต่อมาก

แต่การที่แก้ไขคนอื่นนั้น ยากยิ่งนัก ที่พอจะแก้ไขได้มีอยู่อย่างที่ไม่เกินวิสัยของคนคือ แก้ไขตัวเอง วิธีแก้ที่ให้ผลในปัจจุบันชาติ **พระพุทธองค์** พระองค์ท่านทรงตรัสสั่งสอนมาแล้วในการพัฒนาใจ ก็คือ **กรรมฐาน ๔๐** วิธีนั่นเอง ผลสำเร็จเราอย่าพึ่งไปคิดเลยว่า ทำแล้วได้อะไร เห็นอะไร หรือซักถามเพื่อคลายสงสัย ลองปฏิบัติดู เข้าหาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มีปฏิปทาแบบอย่างลูกศิษย์ของ**พระพุทธเจ้า** ซึ่งวิธีดูพระ พระองค์ท่านก็ทรงสั่งสอนมาแล้ว

พวกเราคงไม่ม่งมายในการที่จะนับถือผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบที่แท้จริงหรอก จริงมั๊ย

เมื่อนั้นจะได้หยุดสงสัยในคำสั่งสอน**พระพุทธองค์** เมื่อนั้นจะได้ไม่เป็นคนต้นข้าวลือ จะได้ไม่เป็นคนหูเบา หรือคนซี้สงสัยอยู่ ซึ่งผมได้ไปอ่านประวัติ**หลวงพ่อบาน** โดย**หลวงพ่อกุญชร** ท่านเล่าไว้ และมีตอนหนึ่งท่านเล่าว่า “เมื่อท่านยายปรีกษาจะหาพระมาเทศน์เจ้าเล็กก็ต้องไปหาลุง ตาลุงก็ชี้พระพอบที่จะพบได้ในสมัยนั้นอยู่ไม่ไกลเกินไปก็คือ

๑. ท่านพระครูพิทักษ์สุวรรณบรรพต คณะ ๑๑ วัดสระเกศ จังหวัดพระนคร
๒. ท่านอาจารย์พริ่ง วัดมะกอก จังหวัดพระนคร
๓. หลวงพ่อสด วัดปากน้ำภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี
๔. หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อำเภอสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๕. หลวงพ่อปั้น วัดพิภุลทอง อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๖. หลวงพ่อสุน วัดบางปลาหมอ อำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
๗. หลวงพ่อโหน่ง วัดคลองมะดัน อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี
๘. หลวงพ่อเนียม วัดน้อย อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

ท่านบอกว่ามีอีกมาก เป็นพระอริยะก็มี เป็นพระโพธิสัตว์ก็มี ที่บอกมาแล้วนั้นก็มีทั้งพระอริยะ และพระโพธิสัตว์ ทำบุญด้วยผลมากกว่าการลงทุน”

เห็นว่ามิประโยชน์ต่อผู้อ่าน ที่สงสัยค้างคาอยู่ในใจว่าจะหาพระดีได้ที่ไหน แต่ยังมีอีกมาก เพราะบอกเพียงอยู่เขต ปริมาณเท่านั้น ในสมัยก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐

และหัวข้อธรรม ข้อธรรม ที่พระสงฆ์ท่านได้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ**พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ที่ยังมีปรากฏอยู่เป็น ลายลักษณ์อักษรมีอยู่เยอะเยอะ ขอให้พวกเราตั้งใจจะหาความสุขอย่างจริงจัง ในชาตินี้เท่านั้นแหละ เป็นได้พบได้เจอ อย่างไม่ต้องสงสัย

รีบทำเถอะ ก่อนที่จะไม่ได้ทำ ก่อนที่สังขารไม่อำนวย ก่อนที่จะสิ้นอายุขัยเสียก่อน ทำในปัจจุบันนี้แหละ หรือจะ ทำก่อนนอนสัก ๑๐ นาที ดังที่**พระพุทธองค์**ทรงตรัส “...ก่อนนอนให้นึกถึงความดีที่ทำไว้ ขึ้นชื่อว่าความชั่วทั้งหลาย ปล่อยมันไป นึกถึงแต่ความดี แล้วเอาใจจับไว้ว่านี่เรามีวิมานแก้ว ๗ ประการไว้บนสวรรค์ชั้นกามาวจรแล้ว เวลาเราจะ ตายไป เราจะไปอยู่บนวิมานนั้น ถ้าเวลาเราป่วยไข้ไม่สบาย ไม่ต้องเอาอะไร นึกถึงคุณพระรัตนตรัย คือ **พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์** แล้วก็ตั้งใจว่าจะไปอยู่ที่วิมานของเรา ที่มีอยู่แล้ว ตั้งใจเพียงเท่านั้นนะ ถ้าตายเขาจะถึงสวรรค์ชั้นกามาวจร ทันที

...คนที่ต้องการไปพรหมโลกนะ ค็นหนึ่งให้สร้างความคิด ๑๐ นาที ตอนกลางวันมันอาจจะเลว เอาดีกันตอน กลางคืน นิ่งก็ได้ ยืนก็ได้ เดินก็ได้ นับลมหายใจเข้าออกก็ได้ หรือจะนึกกรรมฐานกองใดกองหนึ่งก็ได้เพียง ๑๐ นาที ให้รู้ ลมหายใจเข้าออก เท่านั้นพอ เวลาตายแล้ว ไปเป็นพรหมแน่...

...ที่นี้คนไหนต้องการจะไป**พระนิพพาน** ก็เป็นของไม่ยาก ให้เขาคิดเห็นว่าโลกนี้ทั้งโลก ไม่มีอะไรที่เราชอบ ไม่มี อะไรที่เรารัก เรารักอะไร เราไม่ชอบอะไรในโลกนี้ แม้แต่ร่างกายของเรา เราเองก็ไม่ชอบไม่รัก เพราะมันเต็มไปด้วยความ ทุกข์ เต็มไปด้วยความทรมาน แล้วให้ใคร่ครวญหาความจริงในโลก จะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือเป็นสิ่งไม่มีชีวิตก็ตาม มันมีสภาพ

คงตัวได้ตลอดกาลหรือเปล่า ถ้ามันมีการเปลี่ยนแปลง มีการสลายตัว ก็ถือว่า นี่โลกทั้งโลกหาความดีไม่ได้ แล้วก็หันเข้ามาคิดถึงกายของตัวว่า กายของเรานี้มันยังจะตายจะพัง เรายังปรารถนาอะไรภายนอกอีก เราไม่ต้องการ เราจะไป**พระนิพพาน** เขาคิดเท่านั้นเพียงคืนละ ๑๐ นาทีนะ ทุกคนพันนรกหมด พันอบายภูมิ อย่างน้อยก็ไปกามาจรสวรรค์ อย่างกลางไปพรหมโลก อย่างดีก็ไป**พระนิพพาน...**”

คุยกันมาก็ยาว ได้พบหนทางแนวทางพอที่จะปฏิบัติกันได้ สำหรับคนที่มีการะมากแต่หวังว่า คงไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง เดียวจะมาเป็น สายเกินไป ไม่ได้นะครับ ผู้บอกทางก็มีแล้ว บอกแล้วซึ่งหนทาง ทั้งบอกว่าทางใดเป็นทางเดิน ทางใดเดินสู่ที่สูง ที่ต่ำ

เหลือแต่ลงมือเดินตามทางที่ชอบ แค่นั้น คุยมาตั้งนานพอสมควร ไม่ต้องคาดหวังว่าผู้เขียนเป็นโนนเป็นนี่หรอกนะครับ เดียวจะทำให้ผู้เขียนตกนรกไปเปล่า ๆ กำลังเดินอยู่เหมือนกัน ก็เลยยังหนา ปัญญา ยังหยาบ ยังไม่ได้แม้แต่เสี้ยวของผู้ปฏิบัติทั้งหายหรือ แต่เห็นว่าสิ่งที่พบที่เจอมีประโยชน์ต่อบุคคลอื่น ต่อเพื่อน ต่อญาติ ต่อผู้มีพระคุณ จึงเก็บเล็กผสมน้อยและคัดลอกมาให้อ่านกัน และปฏิบัติกันตามแต่บุญวาสนาบารมีแต่ละท่าน

สำหรับที่ผมและพี่ ๆ ได้ไปดูใจตนเอง ณ ภู’ร่องกล้า นั้น มีประสบการณ์ทางปฏิบัติพอสมควร ประสบการณ์ในการฝึกความอดทน ฝึกการอยู่น้อย นอนน้อย ฝึกเป็นคนง่ายต่อการดำรงชีวิต ฝึกความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ฝึกใจให้ตรึกระลึกถึง **พระพุทธเจ้า พระธรรม** และรำลึก**คุณพระสงฆ์** ฝึกในการรักษาศีล ๘ ฝึกในการรักษาใจตนเองไม่ให้อกุศลเกิดขึ้นมาภายในใจ ฝึกละอกุศลที่มีอยู่ให้ละลายหายไปจากใจจนกว่าจะหมดสิ้น ฝึกในการประคับประคองสิ่งดี สิ่งที่เป็นกุศลให้คงอยู่ตลอดไป และฝึกคุณธรรมความดี สิ่งที่เป็นกุศลที่ยังไม่ปรากฏ ให้บังเกิดมีขึ้นในกมล ในใจ ในชั้นธันดาน

ในการไปปฏิบัติภาวนาครั้งนี้ ผมและพี่ ๆ ใช้แนวปฏิบัติตามวิชาธรรมกาย โดยใช้กรรมฐานหมวดกสิณ ใช้ อาโลกกสิณ กสิณแสงสว่าง ร่วมกับระลึกถึง พุทธานุสสติ นึกถึงพระพุทธรูปที่เคารพบูชาของแต่ละคนเป็นนิมิต ตั้งไว้ที่กลางห้อง พร้อมกับภาวนาวา สัมมาอะระหัง บางครั้งก็ไม่ได้ภาวนา

การไปครั้งนี้ เป็นสิ่งที่ดีครับ เพราะรู้ใจตนเองมากขึ้นกว่าแต่ก่อนเยอะเลย รู้ว่าเรานั้นยังไม่บริสุทธิ์ ก็เมื่อมีโอกาสมาดูใจตนเองอย่างแท้จริง ก็ฝึกกันไป ทำกันไป เพราะชอบเสียแล้วแหละ ในการทำงานที่เหนื่อยจากทุกข์ กองกิเลส พันจากบ่าวจากทาสของพญามาร ไม่อยากเป็นบ่าว เป็นทาส ของพญามารเสียแล้ว ก็ดิ้นรนกันไป หาใจตนเอง ดิ้นรนกันไปเพื่อให้ “ใจหยุด”

วันปัจฉิมฤกษ์

วันนี้เป็นวันของการสั่งลา เป็นวันของการเดินทางกลับ เป็นวันที่ต้องจำใจลาจากภู'ร่องกล้า มีความในใจมากมาย พอสมควรที่จะมาคุยกัน

เรื่องแรกคงเป็นเรื่องของผลการปฏิบัติ ผลของการดูจิตดูใจตนเองตามแนววิชชาธรรมกาย บางวันนั่งสบาย นึกนิมิตดวงแก้วบ้าง องค์พระบ้าง ไสสว่าง เหมือนพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้า มีความสุขระดับหนึ่ง สาเหตุที่หยุดไม่ได้เพราะ

๑. มีความอยากมากเกินไป
๒. ใช้ตาเพ่งมากเกินไป
๓. ใจยังห่วงกังวลเรื่องทางบ้านและการทำงานอยู่
๔. บางครั้งวางใจเบาเกินไป

วันหนึ่ง มีอาการปวดศีรษะข้างเดียวมาก หลังจากนั่งสมาธิตอนเช้า สาเหตุ นอนไม่หลับ ตากฝนขณะลุกออกไปปัสสาวะ (ฝนปรอย) ตั้งใจเพ่งดวงนิมิตมากเกินไป ทำให้กินยาที่พี่กลางพกมาสองเม็ด เช้าและกลางคืน เมื่อมานั่งใหม่ นึกนิมิตดวงแก้วบ้าง เป็นองค์พระบ้าง เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ไสสว่าง แค่นี้ก็พอแล้ว จะเอาอะไรมากมาย ก็พยายามเตือนตนเองว่า ขณะนั่งอยู่นั่งแบบอยาก มีอะไรให้ดูก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ แบบสบาย ๆ

วันหนึ่งลุกขึ้นมาตอนตีห้า ออกมาปัสสาวะ แหงนดูท้องฟ้ายามเช้ามืด เห็นพระธรรมกายอยู่มากมายเลย ใกล้เคียง ๆ กับก้อนเมฆ ทิศเหนือและเหนือศีรษะเราขึ้นมา ก็ถามตัวเองว่า ตาผาดหรือเปล่า ปรากฏว่าได้ข้อสันนิษฐาน คือ ก่อนที่จะลุกมา ใจตรึกในพระธรรมกายอยู่ พอเอาใจออกนอกตัวก็แวบไปเห็น ไปนึกถึงพระธรรมกายทำให้ตาพร่า ๆ เบลอ ๆ ไปได้ เพราะฉะนั้นอย่าเชื่อสายตาตนเองมากนัก เป็นข้อคิดที่เตือนตนเองอยู่

บางครั้งฝันว่า เห็นคนอื่นที่เกี่ยวข้องกับกามารมย์ ทำให้เราเกิดสังเวชขึ้นมาในใจ เกิดความปลงในความสุข แบบที่ต้องอาศัยเครื่องหล่อ เหมือนหมาแทะกระดูก อร่อยน้ำลายตัวเอง เหมือนปลากินเหยื่อแต่ข้างใจเหยื่อเสียเบ็ดตัว ถ้าสุขไม่ดีก็ติดเบ็ดไปเสียด้วย ในฝันก็อธิษฐานข้าลงไปเลยว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีธรรมเป็นเครื่องเตือนใจตลอดเวลาตั้งแต่ปัจจุบันชาติ เป็นต้นไป トラบกระทั่งเข้าสู่**พระนิพพาน**

บางวันนั่งธรรมะแบบสบาย ๆ เท่านั้น นั่งเพื่อสั่งสมบุญบารมีให้เต็มเปี่ยม ยังไม่ใช้การนั่งเพื่ออยากได้ฌาน หรือเข้าถึงดวง เข้าถึงองค์พระ เพราะที่เรานั่งแบบอยากนี่เอง ทำให้ปวดศีรษะจนทนไม่ได้ ต้องกินยา

นั่งวันนี้ เอาเพียงใจสบาย ๆ เท่านั้น ซึ่งก็นับว่าได้ผลดีทีเดียว มีความสบายเกิดขึ้นแก่ร่างกายและจิตใจมากมาย มหาศาล นิมิตที่ชัดใส โดยเฉพาะตอนลึ้มตา นิมิตดวงแก้วบ้าง องค์พระบ้าง ชัดใสมาก ชัดใสมากกว่าตาเห็น ขณะนั่งใจรวม ยิ่งครึ่ง ๆ กลาง ๆ บางครั้งองค์พระขยายใหญ่เท่าตัวเราบ้าง ใหญ่กว่าตัวเราบ้าง

บางวันนึกถึงองค์พระบ้าง ดวงแก้วบ้าง ไว้ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็พยายามตรีกตลอดเวลา ใจไม่ออกแวกคิดเรื่องอื่น ถึงหลังทานข้าวเช้าแล้ว ยังตรีกอยู่ และยังเห็นองค์พระชัดใส สว่าง มีดวงแก้วผุดขึ้นมาใหม่ ใหญ่กว่าองค์พระบ้าง เล็กกว่าบ้าง ใจกำลังสบาย ๆ ว่าง ๆ มีความสุขแบบที่ไม่ต้องอาศัยเครื่องล่อเลยหละ

เป็นเพียงตัวอย่างที่เกิดขึ้นและผ่านไปบางตัวอย่างเท่านั้น ถ้าผู้อ่านอยากมีความสุข แบบที่ผมได้สัมผัสมาในส่วนเสี้ยวของความสุขที่แท้จริงนั้น ลองอ่านโอวาทของ พระสุธรรมยานเถร เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ณ ดอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ ดูแล้วจะพบว่า ธรรมะเป็นของลึกซึ้ง แต่ง่ายต่อการเข้าถึง

๑. ให้รักศูนย์กลางกายยิ่งกว่าชีวิต
๒. ให้หมั่นสังเกตว่าเรามีข้อบกพร่องอะไร ทำไม่ใจถึงไม่หยุด เจอแล้วต้องปรับปรุงแก้ไข
๓. หยุดนิ่งเฉยอย่างสบาย ๆ เท่านั้น จึงจะเข้าถึง
๔. เห็นแค่นั้นให้พอใจแค่นั้นไปก่อน
๕. การดูเฉย ๆ จะทำให้ประสบการณ์ดีขึ้นตามลำดับ
๖. มีอะไรให้ดู ก็ดูไป ดูไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ โดยไม่คิดอะไร
๗. เรามีหน้าที่ดู ไม่ใช่ผู้กำกับการแสดง
๘. ธรรมะ เป็นของลึกซึ้ง แต่ง่ายต่อการเข้าถึง
๙. เราคุ้นกับของยาก ๆ พอเจอของง่าย ๆ เราจึงนึกไม่ถึง ทำไม่ได้
๑๐. จงทำให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้

ถ้าผู้อ่านสนใจในการปฏิบัติธรรมแนววิชาธรรมกายอยู่หรือจะเริ่มต้น คงเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ก็นับว่าคุ้มกับเดินทางมาดูใจถึงบนเขา ถึงแม้ว่าจะเพียงหัดเดิน เมื่อต้องการจะเดินก็มีแต่เดินต่อไป อุปสรรคที่เกิดขึ้น จะได้เป็นตัวทดสอบบารมีของเราไปในตัวด้วย (แต่อย่ามากนักรนะ)

การมาครั้งนี้ จะขาดเสียไม่ได้ คือ กล่าวขอบคุณ ผู้ให้ความอนุเคราะห์ มากมายหลายประการ เช่น คณะเจ้าหน้าที่ป่าไม้อุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า แม่ครัวร้านอาหาร และบุคคลที่เกี่ยวข้อง จะขาดเสียไม่ได้ คือ ขอบคุณพี่ใหญ่ พี่กลางและพี่เล็ก ที่ได้ร่วมเดินทางไปดูใจตัวเอง เช่นกัน ได้ช่วยเหลือทั้งด้านธรรมะ และด้านอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

กรรมใดที่เป็นกุศล ขออนุโมทนา...สาธุ กับกระผมด้วยนะครับ และถ้ากรรมใดที่ล่วงเกินซึ่งกันและกัน ทั้งทางกาย วาจา และใจ กระผมก็ให้อโหสิกรรมและโปรดอโหสิกรรม นั้นแก่กระผมด้วยครับ

สำหรับขากลับนั้น ลงทางด้านเพชรบูรณ์ หมู่บ้านอยู่ตีนเขา ชื่อบ้านห้วยน้ำก้อ รู้สึกประทับใจอากาศ และบรรยากาศทางลงมากจริง ๆ ออกจากภูฯ มีป่าทึบครึ้ม ต้นไม้ใหญ่เออะเยอะ เป็นทางลงเขาระยะทางประมาณ ๓๐ กว่า

กิโลเมตร วิ่งบนก้อนเมฆ เห็นเมฆลอยขึ้นมาจากหน้าผา เหมือนปุยฝ้ายสีขาว ๆ อากาศจะเย็นมากกว่าบริเวณทางกลด สดชื่นมาก ๆ จนถึงที่เขาบอกว่า สดชื่นเหมือนยืนอยู่บนเนินเขา เอาสแต็กมาแลกก็นุ่มนิ่ม ความสดชื่นชนิดนี้

ก่อนที่จะตัดสินใจลงมาทางเพชรบูรณ์ หมู่บ้าน ห้วย ๆ อยู่เหมือนกันเพราะ ยามของอุทยานได้ชุ่ม ๆ ไว้ มีการดักปล้นกลางทาง ใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ แต่มานึกขึ้นได้ว่า ถึงคราวจะช่วยจะตายก็ไม่กลัว เมื่อถึงคราวตายวายชีวา อยู่ใต้ฟ้ามหาสมุทร หรือเก็บตัวเพียงไร ความตายก็เข้ามาไม่ละเว้น พร้อมทั้งจะตายในระดับหนึ่งแล้ว จึงสบายใจ กลับมาทางที่ไม่เคยลง เมื่อผ่านมาแล้ว ประทับใจมาก เดือนเมษายน อากาศเย็นถึงขนาดที่จะต้องรีบหาเสื้อกันหนาวมาใส่ ลงมาถึงตีนเขามองขึ้นไปบนยอดไม่เห็น เพราะเมฆก้อนใหญ่ ๆ บังยอดเขาไว้หมด

ถ้าผู้อ่านประสงค์เดินทาง ขอแนะนำให้ขึ้นทางนครไทย จะสะดวก ไม่หวาดเสียวมากและหุบเหวไม่มากเหมือนขึ้นทางเพชรบูรณ์ (ห้วยน้ำก่อ)

โดยสรุปภาพรวม ๆ ซึ่งเก็บเกร็ดเล็กน้อยมาแล้ว มาคุยกัน เพื่อจะได้มีความอยาก ในการพัฒนาชีวิต จิตใจ ให้พบเจอความสุขที่แท้จริง พบเจอความสุขเนื่องจากความสงบเย็นของใจ และหาหนทางพ้นจากวงจร พ้นจากวัฏจักรซึ่งทำให้เราเกิดมาแล้วไม่รู้ก็ภพก็ชาติ ชาตินี้เมื่อมีผู้บอกทาง หนทางมีอยู่ ทำไมไม่ลองเดินล่ะ

วันเก็บตก

มีบางอย่างที่บกพร่องไป นำมาคุยกันในวันเก็บตก กับการที่ไปนั่งดูใจตนเอง มีการเตรียมเสียบยกรังพอสสมควร กลัวหมดทั้งอำเภอนครไทย ทุกเช้าและมือกลางวัน ผลไม้ตามฤดูกาล คือ กล้วย เหมาทุกร้านที่มีในอำเภอนครไทย ได้ รันละ ๑๐ ถึง ๑๕ บาท ซึ่งตรงกับช่วงเทศกาลสงกรานต์ ผลไม้จะผืดเคืองนิดหน่อย

เมื่อซื้อไปแล้วได้บุญ ๒ ต่อ คือ นำไปถวายพระอาจารย์ มาจากวัด ซึ่งนำอสาสมัครพิเศษ (ผู้ที่ช่วยงานบุญใหญ่) ปฏิบัติธรรมที่นี้ ๑ อาทิตย์ ถวายทุกเช้าและกลางวัน บุญต่อบุญจริง ๆ

จากเรื่องผลไม้กล้วย มาที่ผลไม้ที่ทำให้เกิดโรสไฟฟ้า เรือกลไฟ และเครื่องปั่นไฟ ภายในคืนเดียวกัน คืนที่ผมนั่ง เนสซิงกินนั่นแหละ กลางวันก็กินกันเต็มที่ไปหน่อย ผลไม้ชนิดนี้ทำให้มีแก๊สในลำไส้เยอะ พอถึงช่วงหลับซึ่งอยู่ในอิริยาบถ สบาย จึงปล่อยเสียงโรสไฟฟ้า เรือกลไฟ และเครื่องปั่นไฟ ขึ้นบางครั้งมาเป็นชุด บางครั้งมาเสียงเดียว ๆ ดินะที่เกิดเสียง เพราะว่าเสียงดังกลืนไม่มี ก็ดังตามที่ผมได้เปรียบเทียบกับผลไม้ชนิดนั้นคือ มะม่วงมัน ถ้าจะถามว่าของใครเสียงไหนอย่างไร แล้วไปถามเจ้าตัวดีกว่าครับ คงกระจ่างกว่าที่ผมจะนำที่ ๆ มาขายเนอะ(ยังไม่ได้ตั้งขายตามห้างนะเพียงแต่บรรยายสรรพคุณของผลไม้)

เรื่องอื่น ๆ ก็ไม่พ้นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ **หลวงพ่อวัดปากน้ำ** และการปฏิบัติธรรมตามแนววิชาธรรมกาย บุญนั้นมีจริง ทำแล้วได้ผลจริง ผู้ปฏิบัติเองย่อมเห็นผลได้ด้วยตนเอง เมื่อทำแล้ว อย่ำลืออธิษฐานกำกับทุกครั้ง แม้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลด้วย เป็นการนำบุญต่อบุญ ก็ยิ่งจะได้บุญมากขึ้นเรื่อย ๆ คือ ทำแล้วสบายใจ ผมทำมาเรื่อย ทำแล้วมีความสุข ทำแล้วปลดภาระของใจที่หนักอึ้งได้อย่างไม่น่าเชื่อว่าตนเองที่เกิดมาในชาตินี้ จะมีโอกาสพบเจอความสุขที่ปรารถนาเป็นเวลายาวนานนัก ความสุขที่ไม่อยู่ในบังคับบัญชาของใคร ความสุขที่ไม่ต้องเป็นบ่าวเป็นทาสของใคร ถึงแม้ว่า จะยังปลดภาระปลดแอกไม่หมด เพียงแค่เห็นหนทาง ที่เขาบันทึกเป็นอักษรอยู่ก็นับว่าเป็นบุญมากมายนมหาศาลแล้ว

เมื่อตนเองพบเจอความสุขที่เป็นที่ปรารถนาของเพื่อนร่วมโลก จึงอยากให้ทุกคนได้มีหนทางที่พบความสุขที่แท้จริง สุขปราศจากเครื่องร้อยรัด อย่ำไปรอชาติต่อไป ภพต่อไปเลย ชาติปัจจุบันนี้แหละ ทำเต็มที่แล้วผลก็ได้เต็มที่เหมือนกัน อย่ำไปปรารถนาการเกิดอีกเลย ดังคำกล่าวของ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** กล่าวไว้ว่า “เรือนร่างของคนเรานั้นคือ ความทุกข์และความสุขเราดี ๆ นี้เอง จึงไม่ควรตื่นเต้นกับการเกิดเท่ากับการตาย ในขณะที่เดียวกันผู้ไม่ยอมตาย แต่ยังปรารถนาอยากเกิด เป็นนั่นเป็นนี่ ก็เท่ากับว่าเขาปรารถนาความตายนั่นเอง”

และโดยส่วนมาก คนทั่วไปไม่รู้เรื่อง ๓ เรื่อง จึงทำให้ไม่ทุ่มเททำความดี ไม่พยายามละเว้นความชั่วกันอย่างจริงจัง คือ คนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่

๑. ก่อนเกิดมาจากไหน
๒. จะตายเมื่อไหร่
๓. ตายแล้วไปไหน

ความสงสัยดังกล่าว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงแก้ปัญหาทั้งสามพร้อมทั้งมอบหนทางไว้ตั้งแต่บัดนั้นสี่ พันพระธรรมชั้นตรี พวกเราชาวพุทธ ลองเป็นพุทธแท้ ลองมาบูชาผู้มีพระคุณจะนับจะประมาณมิได้ โดยการปฏิบัติบูชากัน บ้างเถิด อย่างมัวแต่เสาะหาเปลือก หาใบ หาราก หาผลจากสิ่งแวดล้อม หาโดยตนเองย่อมได้กินอร่อยกว่าคนอื่นทำให้ มากมายนัก

คนที่ตอบปัญหาทั้งสามประการนั้น ทุกคนสามารถตอบได้หมด เพราะธรรมะมีอยู่แล้ว เพียงแต่เราตั้งใจทำใจของเราให้บริสุทธิ์เหมาะสมกับธรรมะที่มาบรรจได้หรือเปล่า ธรรมะเป็นของกลาง ไม่ใช่สิทธิขาดของใครบุคคลใดบุคคลหนึ่ง คณะใดคณะหนึ่ง ดังที่ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เทศน์ไว้ “...ผู้ที่ว่า มรรคผลนิพพานหมด ผู้เช่นนั้นคือ ผู้ไม่สนใจธรรม มรรคผลหมดจริงสำหรับคนคนนั้น แต่ผู้ปฏิบัติอยู่ ศาสนาไม่ได้มีใครผูกขาด ใครเป็นเจ้าของอำนาจมาผูกขาด ศาสนาเมื่อไร ใครปฏิบัติก็ได้ละชิ ศาสนาธรรมเป็นสมบัติกลาง...”

ทำเถอะ ปฏิบัติเถอะ “ธรรมใด ๆ ก็ไร้ค่า ถ้าไม่ทำ” ไม่มีใครเป็นที่พึ่งแก่ตนเอง เท่าตนเองหรืออก พระพุทธองค์ เป็นผู้ทรงชี้แนวทางหรืออุบายวิธี ไม่ใช่เป็นผู้ทรงแก้ทรงถอดถอนกิเลสให้กับเรา เราเป็นผู้ที่ต่อสู้เพื่อเราเอง ต่อสู้กับชั้น ห้า ที่ครอบงำสัตว์โลกอยู่ โดยใช้ปัญญาพิจารณา ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลง ไม่คงทนถาวร และไม่ขึ้นอยู่กับอำนาจของใคร ไม่มีใครเป็นเจ้าของ ถ้าเป็นเจ้าของจริง ต้องสั่งได้ บงการได้ แต่ไม่เลย เปลี่ยนแปรไปทุกเวลา เปลี่ยนแปรไปตามสภาวะ ที่ปรุง แต่งขึ้นมา ตามความอยาก ไม่อยากต่าง ๆ

ลองมาเถอะ มาทำใจหยุดใจนิ่ง กลับใจให้ใส นำใจมาตั้งไว้ที่ฐานดั้งเดิม เพื่อให้ใจได้พักและพักตลอด

ด้วยความขอบพระคุณ และอนุโมทนาบุญกุศลซึ่งกันและกันครับ....สาธุ สาธุ สาธุ